

Allioli

Quaderns de l'ensenyament del País Valencià · núm. 218 · Època IV · Novembre 2008

Intersindical

 STEPV INTERSINDICAL
VALENCIANA

L'actiud de la Conselleria provoca múltiples reaccions en tot el territori valencià

Una gran manifestació recorrerà, el dissabte 29 de novembre, els carrers de València

17 de desembre

VAGA

PENSEDES

EL MORTER

L'iceberg de l'educació neoliberal

Joan Blanco

Per segona vegada en uns mesos, el projecte de llei d'educació de Catalunya ha estat respost amb una vaga. Mentrestant, a Andalusia continuen les mobilitzacions contra l'anomenada ordre d'incentius. Castella-la Manxa anuncia una nova llei d'educació, altres llocs creen programes de qualitat... Totes aquestes iniciatives comparteixen la voluntat d'introduir en la gestió educativa criteris mercantilistes. L'excusa sempre és la mateixa: "Millorar la qualitat i premiar l'esforç del professorat". Aquestes polítiques van ser analitzades a Sevilla, a principis de novembre, en les jornades sobre qualitat educativa, mercat i gestió salarial organitzades per la Confederació d'STES i en què van participar persones de tot l'estat.

Les distintes iniciatives legals que, emmarcades en els acords de Lisboa i del pla de Bolonya, també promouen països com Itàlia, Portugal, Bèlgica o França, entre altres, pretenen aprofundir en la mercantilització de l'educació: introdueixen la gestió empresarial i lliuren a mans privades determinats aspectes del servei públic. Però aquestes polítiques involucionistes estan trobant-se amb una important oposició des del mateix sistema educatiu, principalment els estudiants.

Ara que s'analitza el fracàs dels models neoliberals en l'àmbit econòmic i es recomana sotmetre el sistema a grans canvis, des de les administracions educatives es proposen sistemes que també en l'àmbit educatiu han fracassat.

Fa més de vint anys, els governs conservadors de Margaret Thatcher i John Major al Regne Unit ja van engegar mesures basades en el reforç del poder de les direccions, a les quals se'ls atorgava la capacitat de sancionar el professorat. També s'hi van generalitzar les proves de diagnòstic en diversos nivells educatius i els salaris van introduir uns complements de productivitat lligats als resultats d'eixes

proves i de l'opinió de les famílies. També es van crear uns cossos externs —"agències de qualitat"— responsables d'avaluar el professorat i els centres.

Aquelles mesures, en ocasions de caràcter voluntari, més que millorar el sistema públic, han precipitat una crisi d'enormes dimensions en l'educació d'Anglaterra i Gal·les, on han augmentat les pressions contra els agents educatius, obligats a rendir comptes amb un règim de vigilància permanent. Les noves polítiques de la dreta han servit de retruc per a augmentar la pressió sobre les famílies, que volen l'aprobat per als seus fills, i per als centres, obsessionats amb la millora dels seus resultats en el rànquing dels col·legis.

La perversió del sistema ha comportat, a més, l'oblit del professorat d'activitats excloses de les proves de diagnòstic, les mateixes que no tenen cap repercussió en les millores retributives: continguts artístics, esportius, actituds de reflexió, treball cooperatiu... A tot això, s'ha afegit la profunda desmoralització del professorat, reflectida en la disminució creixent de vocacions docents entre els joves.

A més, aquestes polítiques s'han revelat incapaces d'augmentar de manera clara els "nivells educatius", segons la terminologia a què reiteradament recorren els seus promotors. Especialment greu és la situació que pateixen comunitats educatives ubicades en espais urbans perifèrics, àrees rurals o zones empobrides. En canvi, les diferències entre l'escola pública i la privada han augmentat de manera ostensible.

La mobilització a Catalunya simbolitza la resistència contra unes polítiques educatives d'aparador que els nostres companys d'USTEC-STES identifiquen amb un gran iceberg, a primera vista blanc i immaculat, que hi amaga davall els seus aspectes més perversos. Si hui no som capaços de descobrir-los potser demà serà massa tard.

PA I ROSES

Morir en el Gran Premi

Maria Lozano Estivalis

Fa unes setmanes, el Gran Premi de Motociclisme de Xest va deixar dos morts. D'aficionats, no de professionals. No van morir en el circuit, sinó en els carrers i a la nit, quan se suposa que se celebra un esdeveniment tan lucratiu. Ho vaig sentir dir per la ràdio: un mort a penes començar. No hi va haver comentaris. L'endemà, ja n'hi havia dos, però els entrenaments havien desplaçat les lamentacions. En premsa, la notícia es va arreplegar en subtítols, després del balanç "esportiu", que sí que va ser digne de titular, foto i comentaris.

És revelador observar com canvien els criteris que converteixen alguns esdeveniments en notícia. Mentre s'anuncien campanyes de trànsit i s'insisteix a evitar els accidents de moto, els mitjans posen entre parèntesis el que cada any succeeix a Xest. Resulta esgarrifós sentir el divendres el

Mentre s'anuncien campanyes de trànsit i s'insisteix a evitar els accidents de moto, els mitjans posen entre parèntesis el que cada any succeeix a Xest

locutor acomiadar-se recomanant prudència al volant i sentir-lo de nou el dilluns recordant les dues baixes de la festa, en una espècie de lletania funesta. El pitjor és la resignació absoluta, aquest silenci que esquiva responsabilitats. A qui cal denunciar aquests danys col·laterals?

Recorde que un dels debats sobre els temes transversals en l'educació era la contradicció entre el que s'ensenyava en l'escola i els missatges que els xics i les xiques consumien fora. Com ensenyar-los a alimentar-se bé si la publicitat incita al consum de productes nocius? Com educar per a la pau amb tanta violència en la televisió?

Podríem preguntar-nos també de què serveix l'educació viària i l'aposta per la seguretat i la vida sí, al final, el que els joves comproven és que en les ciutats divertir-se a tot risc està, com a mínim, tolerat. I els mitjans són la coartada eficaç. No hi ha respostes senzilles, però caldrà aprendre a processar tanta contradicció. Preguntem en classe quants motoristes morts són necessaris per a provocar un titular de primera pàgina o, sobretot, perquè se suspengui un Gran Premi. Per què la premsa no recorda aquestes víctimes ni entrevista els seus familiars com ho fa tantes altres vegades? Posem a la taula interessos econòmics i polítics i preguntem al nostre alumnat sobre el valor que té per a ells la vida enfront d'aquests factors. Potser ens sorprendran.

A LA PORTA DE L'AULA

Mentides i educació

Carme Miquel

Vivim en una societat on la informació es barreja amb la propaganda i on entitats influents utilitzen allò que és actualitat per a difondre-ho en benefici propi. I quan les coses són així, la mentida i el cinisme es converteixen en armes usals.

Ho vinc a dir perquè fa uns dies, la ciutat de València va presentar la seua candidatura per a la primera edició del premi Capital Verda Europea. És un guardó nou que concedirà la Comissió Europea a la ciutat que millor s'ocupe del medi ambient i cree un entorn vital més saludable per als seus habitants. I ho vinc a dir també perquè si educar és afavorir l'esperit crític —i ho és— i aportar eines per tal que els ciutadans puguin analitzar la realitat i defensar-se de les manipulacions, difícil ho tenim.

Pel que fa a l'esmentada candidatura a ciutat verda, sabem que València no disposa de 9 metres quadrats de zona verda per habitant —com marquen les normes—; ha destrossat l'horta; té una contaminació lumínica exagerada; és una ciutat sorollosa que en supera en alguns llocs el nivell permisible; el trànsit és caòtic i genera emissions de CO2 que cal disminuir; ha creat espais emblemàtics —com la ciutat de les Arts i les Ciències— insostenibles ambientalment pels materials utilitzats i per l'energia que consumeixen; i promou

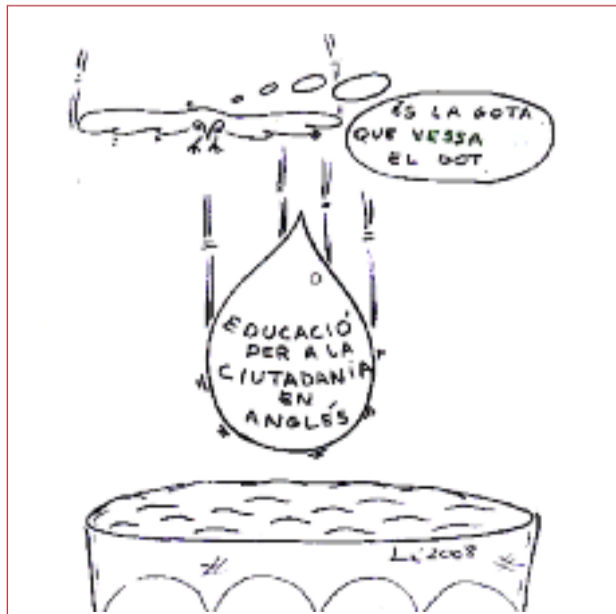
Quan la informació es barreja amb la propaganda, la mentida i el cinisme es converteixen en armes usals

esdeveniments, com la fórmula 1, amb contaminació acústica i atmosfèrica extraordinàries. Però pot enganyar dient que és una ciutat verda!

Pel que fa a qüestions educatives àmplies no podem deixar de remarcar el paper de la Ciutat de les Ciències, que organitza sessions sobre els herois del còmic, Batman i altres, en què es divulga "conoceràs los principios científicos en que basan sus poderes". Principis científics? On? No es tractarà més prompte de manipulació científicoeducativa?

EL PARDAL

Josep Herrero

DES DEL SUD VALENCIÀ

En els llimbs?

Tudí Torró

Quins mesos que portem! Açò no és viure, quan acaba una cosa en comença una altra. Us heu adonat que en l'horari setmanal d'educació primària la Religió té una hora i mitja setmanal, en tots els cursos? Quantes hores d'activitats extracurriculars acumularà l'alumnat que no opte per la Religió al final del curs? I al final de la seua escolaritat? Clar i ras, aquests alumnes perdran el temps miserablement. No ho dic jo, està recollit en la normativa horària sobre primària que literalment diu: "Els alumnes que no hagen sol·licitat que els siguen impartides ensenyances de religió, seran atesos per una professora o professor del centre que *dirigirà i orientarà activitats educatives* (...) la dita atenció, en cap cas, comportarà l'aprenentatge de *continguts curriculars associats* al coneixement del fet religiós ni a *qualsevol altra àrea de l'etapa*". Els fragments remarcats són meus.

En la meua tasca d'inspectora, vaig visitar l'altre dia un centre escolar per revisar amb l'equip directiu els horaris de les

Crec que sí que hi ha llimbs, perquè és l'únic lloc on podem enviar les xiquetes i els xiquets valencians que no reben classes de Religió

assignatures. Què fan els alumnes que no han optat per l'assignatura de Religió? —els vaig preguntar—. I, és clar, la qüestió té molt mala fe si llegim amb deteniment la normativa publicada en 2007 sobre els horaris: no hi ha alternativa a la Religió, els alumnes hauran d'estar custodiats pel tutor o la tutora, sense impartir cap contingut curricular, és a dir, no s'ha d'explicar ni treballar en res que pugua considerar-se un aprenentatge que els companys que estan en Religió no reben.

Aleshores, què fan? És difícil donar resposta a un plantejament com aquest. No tenen cap altra alternativa que estar en els llimbs, ja sabeu, allà on anaven els xiquets que es morien abans de ser batejats, un lloc que no és ni carn ni peix, ni cel ni infern, ni blanc ni negre. De xicoteta, el *limbo* tenia almenys per a mi —educada en un col·legi de monges— un significat ple. Era un lloc on no senties res, perquè no era culpa teua estar allí; no et podien castigar ni premiar, no havies tingut temps de fer res de dolent, estaves en el *limbo*. El papa Joan Pau II, però, va dir abans de morir que els llimbs no existeixen. Però jo crec que sí que hi ha llimbs, perquè és l'únic lloc on podem enviar les xiquetes i els xiquets valencians que no reben classes de Religió. O no?

TEATRES

Contra el 'pito'

Jaume Martínez Bonafé

Trobar-se al carrer per manifestar una veu col·lectiva i pública és un dels principis fonamentals de la política com a capacitat i dret de cada dona i cada home. Trobar-se caminant, movent-se, és estar a l'aguait del territori, i estimar-lo. Freire deia que som caminant, i em sembla una magnífica metàfora d'una identitat que anem fent i desfent cada dia. Fer del carrer un espai per a la política és fer del carrer una escola, un camp de l'experiència des del qual intercanviem sabers i sentiments, i amb els quals el fem créixer. Trobar-se, doncs, al carrer per fer política és trobar-se al carrer per educar i educar-nos. Vull dir, moure'ns entre exigències, desitjos, reconeixements i crítiques. Trobar-se al carrer és compartir, regalar alegria, fer aldarull sabent que ens escolten, que tenim veu, que ens creix l'autoestima, per cert, una poderosa arma política. Trobar-se al carrer és una oportunitat educativa, que ens permet modificar, amplificar i revisar la nostra consciència, una perillosa estratègia contra aquells que ens neguen la memòria, la història, la dialèctica. Trobar-se al carrer pot ser també una forma d'escriptura, un poema. La paraula pública d'una veu col·lectiva i diversa, nascuda des de la diferència.

Trobar-se al carrer per fer política és agafar en les nostres mans les coses properes, les coses sentides i estimades

Trobar-se al carrer per fer política és agafar en les nostres mans les coses que no se'ns n'haurien d'haver anant de les mans, les coses properes, les coses sentides i estimades. Les coses de la vida. A mi va ser Marx qui m'ho va ensenyar: per a canviar el món amb la política cal anar a l'arrel, i l'arrel som nosaltres mateixos. Ser radical és començar per canviar-nos nosaltres radicalment.

Però nosaltres, radicals, som nosaltres sencers, no fragmentats. Jo no sóc a trossos, mestre, pare, campió de truc, futbolista frustrat, amant del cinema, somiador de rotllos, amant. Quan em manifeste al carrer, quan busque el meu lloc per a construir la veu col·lectiva no sóc un fragment de mi mateix. Sóc tot junt. I la meua veu pública és una veu subjectiva, una veu de subjecte, una veu sencera.

Vostés es deuen haver preguntat de què va aquest rotllo i quan ix allò del *pito*. Doncs ha estat pura estratègia comunicativa. Si haguera titulat la columneta *La política com a taller*, pot ser no haurien arribat fins ací. Però ja que estem, parlem del *pito*. Tot això fa al cas de la pena que em fa veure en una *mani* la gent bufant xiulets, o caminar davall de pancartes sense cap contingut, o amb *careto* d'avorriment. Aprofitem, ara que la dreta política cada dia ens provoca més, per a eixir al carrer i fer-hi un autèntic taller de política, i assajar-hi noves formes de voler ser nosaltres, de voler ser autors i autores de la nostra llibertat. Sense xiulets.

EDITORIAL

Pressupostos 2009, el romanç de sempre

El rebombori provocat des de la primera del curs pel govern valencià, amb el seu conseller d'Educació al capdavant, ha facilitat que els mitjans de comunicació i la societat valenciana no hagen prestat a penes atenció als diners que la Generalitat preveu gastar en 2009 en el seu sistema educatiu. De manera paradoxal, Educació per a la ciutadania està servint els nostres governants per a instrumentalitzar el conflicte com una cortina de fum per a impedir que es veja amb claredat l'abast del seu projecte polític. Perquè, convé no oblidar-ho, l'autèntic prisma que mostra les intencions d'un govern és el pressupost, els diners dels ciutadans i les ciutadanes que l'administració distribueix cada any d'acord amb les seues prioritats. I l'educació pública, diguem-ho ja, no figura entre els capítols millor tractats per Camps i el seu equip.

El projecte de Pressupostos d'Educació de la Generalitat per a 2009 representa una reculada sobre els exercicis anteriors. És el que demostren els increments ridículs — en alguns casos, negatius— dels capítols que representen millores qualitatives del servei que es presta a les escoles i els instituts valencians, així com l'abandó de programes d'iniciativa pública.

Els comptes de la Generalitat per al pròxim any, que incorporen els ingressos procedents del govern de l'estat, ignoren l'obligació de l'executiu valencià de desenvolupar al nostre

territori la Llei Orgànica d'Educació (LOE), aprovada pel parlament espanyol. De fet, en 2008, dos anys després de la seua promulgació, el Consell no ha assignat cap capítol pressupostari al desplegament de la llei. Amb aquest llast, sense destinar nous recursos que atenguen les mancances, el govern valencià tindrà molt complicat assolir objectius de millora del sistema educatiu. Les previsibles xifres futures de fracàs escolar podrien explicar-se en clau econòmica. Perquè sense recursos suficients és impossible disposar d'una educació de més qualitat.

Com en anys anteriors, les previsions econòmiques per a l'educació valenciana tenen un doble vessant, són continuistes i desequilibrades. Continuistes perquè permetran que persistisquen problemes endèmics —salari, augment de plantilles, construccions escolars, atenció a alumnes necessitats, formació de persones adultes, ensenyament del valencià...—, i desequilibrades perquè l'abandó de l'ensenyament públic té com a contrapartida l'ampliació dels concerts en nivells no obligatoris i les costossíssimes inversions en projectes faraònics d'oci i turisme.

És impossible dignificar el servei públic d'educació, atendre amb recursos l'alumnat, disposar d'infraestructures adients i millorar les condicions laborals del professorat amb uns pressupostos que repeteixen un any més els romanços de sempre.

ALL

Per als violents i maltractadors responsables de la mort de 104 persones en els darrers 12 mesos pel fet de ser dones i viure en una societat patriarcal, a les quals cal afegir milers d'agressions físiques i psíquiques que cada dia acaben impunes.

OLI

A Acció contra la Impunitat, una organització valenciana que treballa per exigir la fi de la impunitat dels atacs feixistes i recordar la necessitat de mantindre viva la memòria i la cultura de la solidaritat i l'antiracisme.

ÈPOCA IV - Núm. 218 - Novembre 2008 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV) - DIRECTOR: Joan Blanco - **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles - **COORDINACIÓ:** Rosa Roig **COL·LABORADORS:** Marc Candela, Santiago Estanyan, Juan González, Macu Gimeno, Jaume Llopis, Vicent Maurí, Toni Piera, Albert Sansano - **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz - **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz - **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano - **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. Telèfon 96 391 91 47 - Fax 96 392 43 34 - alloli.stepv@intersindical.org - www.intersindical.org/stepv - **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L. - Cullerers, 18. Alaquàs. - T. 961515017 - **TIRATGE:** 15.000 exemplars - **ISSN:** 1576-0197 - **DIPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 - **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 - **INTERSINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 - T. 965985165 - **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 - T. 966540602 - **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t, p. 16. 46600 - T. 962400221 - **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 - T. 964465283 - **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 - T. 966225616 - **CASTELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 - T. 964269094 - **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 - T. F. 962950754 - **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 - T. 963919147 - **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2ª. 46800 - T. 962283067 - **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 - **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 - **UNIVERSITAT DE VALÈNCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 - **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALÈNCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 - **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 - **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA - CEU:** Alfara del Patriarca. Tel. 963877046 - **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

El salari del professorat valencià

La pèrdua de poder adquisitiu acumulada des de 2000 arriba a l'11,5%

L'homologació pendent

Les retribucions totals del professorat d'altres comunitats autònomes, com ara Catalunya (2007) equivalen als salaris que, en el millors dels casos, percebrà només un 10 per cent dels docents del País Valencià el 2010.

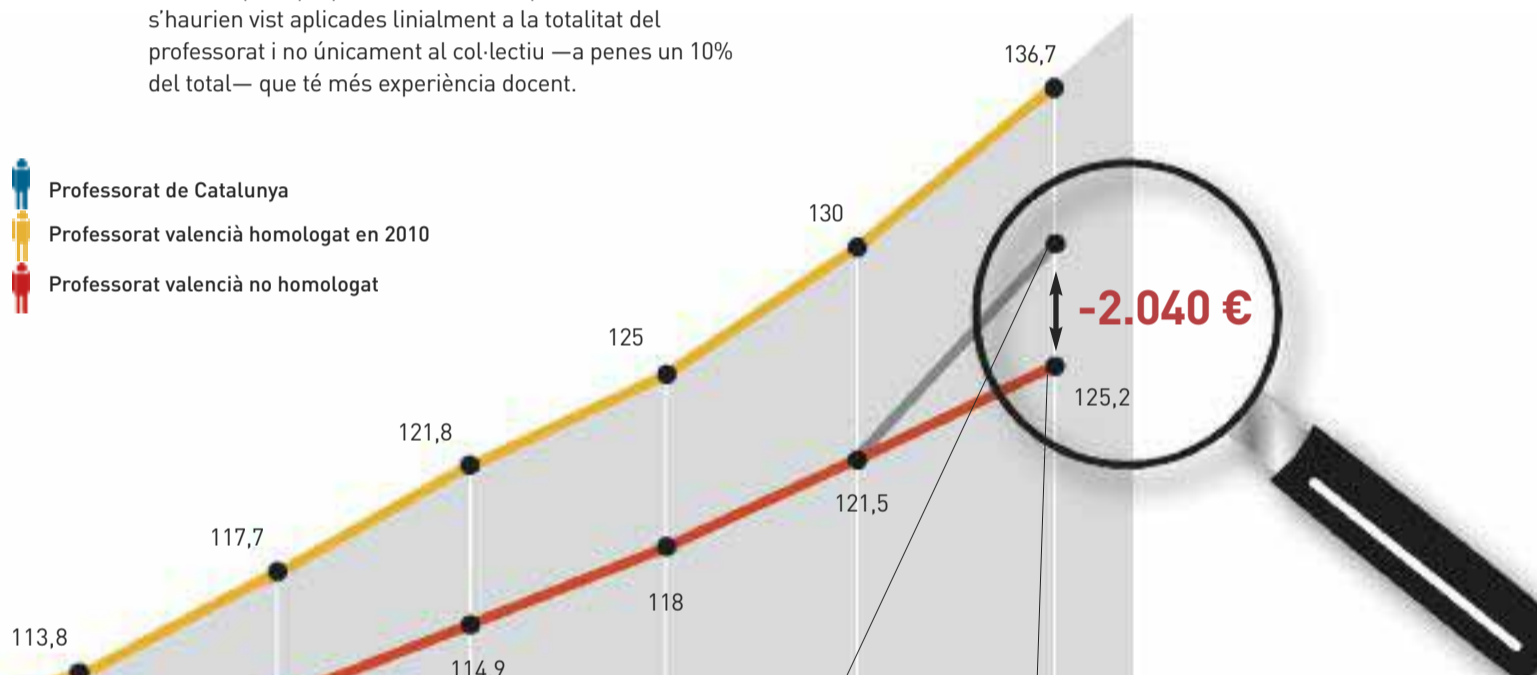
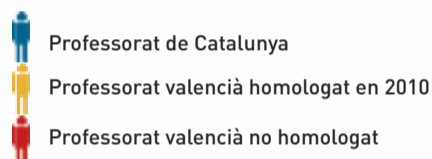
Amb les millores retributives de l'Acord de 8 de maig de 2007 (que l'STEPV va ser l'únic a no signar), la immensa majoria del professorat valencià seguirà deshomologat en matèria salarial.

Incomplet, insuficient i injust

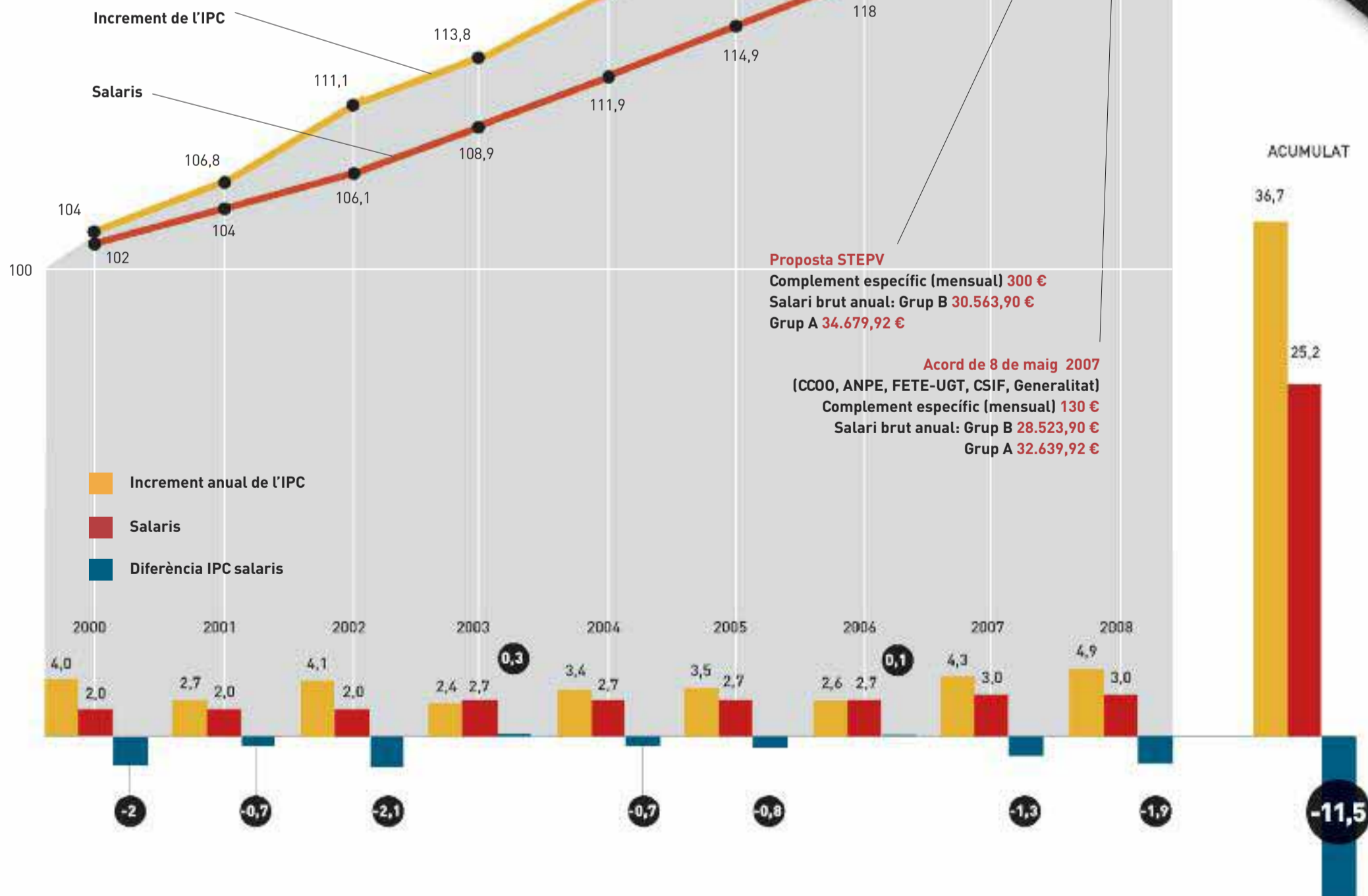
L'acord retributiu del 8 de maig de 2007 —STEPV va ser l'únic sindicat que no el va subscriure ja que el qualificar d'"incomplet, insuficient i injust"— assigna una part important de l'increment salarial als sexennis. Això incrementa encara més les diferències retributives entre el professorat, en detriment del més jove, i impedeix l'equiparació econòmica amb els docents d'altres territoris de l'estat, molt millor retribuits. La proposta del Sindicat en 2007 consistia a destinar al complement específic de la nòmina un increment de 300 euros per a tot el professorat sense distinció. Aquest augment salarial en el complement de destinació —i no en els sexennis— hauria disminuït les diferències salarials entre les treballadores i els treballadors. Les millores econòmiques, proposades en solitari per STEPV, s'haurien vist aplicades linealment a la totalitat del professorat i no únicament al col·lectiu —a penes un 10% del total— que té més experiència docent.

La clàusula de revisió, la millor garantia

La clàusula de revisió anual, equivalent a l'increment dels preus de consum (IPC), és la millor fórmula per a mantindre el poder adquisitiu dels salaris. En altres sectors laborals, les retribucions de la nòmina incorporen cada any els augments derivats de la desviació entre els salaris de l'any anterior i el percentatge acumulat en el mateix període per l'IPC. STEPV continua defenent la clàusula de revisió enfront d'altres organitzacions que es remeten a l'aplicació d'acords signats amb l'administració, que emmascaren pèrdues salarials històriques i irrecuperables.

Desviació en % entre l'increment dels salaris i l'IPC (1999/2008)

Professorat, famílies i estudiants exigeixen a Camps que rectifiqui

Convocada una gran manifestació a València el dia 29 i una vaga general el 17 de desembre

Concentració a València, el 10 de novembre, al Palau de la Generalitat / A.S.

Més de 30.000 persones van eixir al carrer el 10 de novembre en les concentracions comarcals —a Alacant, Alcoi, Altea, Dénia, Elda, Elx, la Vila Joiosa, Onil, Orihuela, Torrevieja, Villena, Alzira, Buñol, Gandia, Lliria, Ontinyent, Port de Sagunt, Requena, Torrent, València, Xàtiva, Castelló, la Vall d'Uixó, Vila-real, Vilafranca i Vinaròs— convocades amb el lema "Amb aquesta educació, Font de Mora dimissió". En les convocatòries de rebuig a la política educativa del govern valencià, promogudes per la Plataforma per l'Ensenyament Públic —STEPV, CCOO, UGT, FAPA, Escola Valenciana, FAAVEM, permanents de directors...— es van afegir distintes entitats cíviques i socials, així com forces polítiques.

STEPV, que s'ha congratulat per l'èxit de participació de les mobilitzacions, ha reiterat la necessitat d'una rectificació en la política educativa de la Generalitat, que no té el suport de la comunitat educativa ni del professorat valencià. "La rectificació passa per la derogació de l'ordre d'impartició de Ciutadania en anglés, la suspensió de les intimidacions als centres educatius per part de la inspecció i l'obertura d'una autèntica negociació sobre els problemes reals de l'ensenyament valencià".

El Sindicat ha advertit que les multitudinàries respostes de la comunitat educativa "suposen una censura en tota regla al conseller i a la secretària autonòmica d'Educació. Ni el president Camps ni el conseller Font de Mora poden obviar-ho".

Inspectors que intimiden

Enmig de la indignació per les actuacions de la Conselleria d'Educació, la inspecció educativa està protagonitzant episodis que pretenen intimidar la resposta del professorat i els centres. Alguns inspectors estant remetent escrits instant els claustres a no debatre aspectes relacionats amb el conflicte. En altres casos es pretén censurar les webs dels centres o alçar acta sobre la llengua en què s'imparteix Ciutadania. Hi ha hagut inspectors que han alçat acta d'entrevistes amb directores i directors. Altres han recriminat la publicació, pagada de la butxaca del professorat, d'anuncis o notes de premsa en mitjans de comunicació. STEPV ha exigit a l'administració que abandone unes pràctiques antidemocràtiques "pròpies d'una dictadura" i ha instat la inspecció a "recuperar les seues funcions de suport i assessorament al professorat".

El ritme de les mobilitzacions no ha deixat de progressar i augmenten també les adhesions a les distintes convocatòries. Dins d'aquesta dinàmica, es preveu una assistència massiva a la manifestació que recorrerà els carrers de la capital del país el dissabte 29 de novembre. Idèntiques previsions es fan sobre la convocatòria unitària per part dels sindicats, el 17 de desembre, d'una vaga general en tota l'educació valenciana.

La BBC visita el País Valencià per informar sobre Ciutadania

El conflicte generat per la impartició de Ciutadania en anglés desperta l'atenció d'importants mitjans de comunicació, fins i tot de fora de les nostres fronteres. En les últimes setmanes, un equip de periodistes radiofònics de la BBC està treballant al País Valencià en l'elaboració d'un documental que s'emetrà el 4 de desembre. Els reporters de la prestigiosa cadena britànica han visitat els instituts Veles e Vents, de Gandia, i el Serra Perenxisa, de Torrent, on s'han pogut entrevistar amb estudiants, pares i mares i docents.

Els periodistes, que inicialment es van posar en contacte amb STEPV, estan comprovant a través dels testimonis recollits, les dificultats per a impartir l'assignatura en anglés, amb dos professors a l'aula. Acompanyats per un representant del Sindicat, l'equip de la BBC està comprovant el malestar que recorre la comunitat educativa.

Els recursos contra Ciutadania, pendents de resolució judicial

La desestimació del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) de l'incident d'execució de sentència presentat per CCOO contra la resolució de la Conselleria d'Educació que obliga a impartir Educació per la ciutadania per dos docents, no suposa que el TSJ done la raó a la Conselleria, atés que hi ha pendent un pronunciament del mateix tribunal sobre el fons de la qüestió. El tribunal ha de dictar sentència sobre els recursos presentats contra l'Ordre del 10 de juny de 2008 —un dels quals és de l'STEPV—, la disposició de referència de què emanen altres textos normatius.

La resolució judicial evidència, però, que la via dels tribunals no és la millor garantia per a aconseguir la retirada de l'ordre.

El calendari de les mobilitzacions

- Del 17 al 23 de novembre. Convocatòries als centres: tancades, xarrades...
- Dissabte, 29, a les 18 hores. Gran manifestació a València, des de la plaça de Sant Agustí.
- Primera i segona setmana de desembre. Assemblees comarcals i assemblees en centres.
- 17 de desembre. Vaga general de l'educació.

STEPV preferia convocar la vaga durant la primera setmana de desembre com estava inicialment anunciada. No obstant això, en consideració al sentir majoritari de les altres forces sindicals i socials del moviment unitari, s'ha afegit a la convocatòria de vaga general per al dia 17, amb vista a reforçar la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic.

Camps ordena ara que Ciutadania siga en anglés en 5é de primària

El govern valencià té decidit que l'alumnat de 5é de primària curse en anglés, a partir de 2009/10, l'assignatura de Ciutadania. Com ja ha fet en l'ensenyament de l'anglès en infantil i primària, l'administració no preveu dotar els centres amb professorat qualificat per a garantir aquests ensenyaments.

STEPV considera que la nova mesura és "una mostra més de la manca de negociació, diàleg i consens que caracteritzen les últimes actuacions de la Conselleria d'Educació". La decisió no ha comptat amb el suport de la comunitat educativa, que no ha sigut consultada. "L'anunci", denuncia el Sindicat, "trenca de manera unilateral els acords de plantilles de 1996 i 2005, amb l'únic objectiu d'augmentar la jornada lectiva i la càrrega laboral dels mestres, que disposaran de menys temps pera a l'atenció de l'alumnat". La conselleria no ha previst cap contrapartida ni laboral ni econòmica.

La Conselleria suprimeix la jornada contínua en un centre d'Elx

Familiars, docents i alumnes protesten per la decisió de la Conselleria

Allioli

La Conselleria d'Educació, a través de la inspecció educativa, ha decidit no autoritzar la pròrroga de l'horari escolar durant el curs 2008/09 al centre d'educació especial Tamarit d'Elx (Baix Vinalopó), una experiència de jornada contínua que funcionava ininterromputament des de 2004, amb un pro-

jecte que havia rebut l'aprovació de tots els sectors de la comunitat educativa. El model de jornada i temps escolar està previst en la Llei d'Educació (LOE), la qual permet als centres escolars adoptar distintes estructures organitzatives, adaptades a les seues pròpies necessitats. La LOE dóna així la cobertura legal a qualsevol model orga-

nitzatiu que compte, com en el cas del CEE Tamarit, amb el suport democràtic de la comunitat educativa.

L'horari intensiu de les activitats acadèmiques als matins permetia, fins al curs 2007/08, conciliar la vida laboral de les famílies amb la cura i l'educació d'uns joves que presenten unes necessitats educatives molt es-

pecífiques. De fet, la immensa majoria de l'alumnat del Tamarit ha d'assistir a les vesprades a sessions terapèutiques en altres centres i gabinets professionals, on rep tractaments particulars per a millorar les seues condicions de vida. Altres vegades, les famílies s'han queixat del cost que suposen aquests tractaments, "que haurien de ser proporcionats i finançats per la mateixa administració". El col·lectiu es va mobilitzar el curs passat i va exigir a la Conselleria que dotara el centre amb més especialistes i personal educador.

La imposició d'un nou horari en jornada partida per part de l'administració a l'inici del nou curs escolar ha provocat la resposta de tota la comunitat educativa del CEE Tamarit. Des de setembre, els pares i les mares, acompanyats pels seus fills i filles, han organitzat protestes a les portes del centre i davant la delegació territorial d'Educació a Alacant. Davant la negativa del director territorial a rebre els pares i mares, una inspectora va justificar la posició de l'administració a les famílies: "La Conselleria renova cada curs els horaris escolars, segons les circumstàncies del centre". Per la seua banda, els representants de la comunitat educativa segueixen sense entendre el canvi de criteri d'Educació, atès que "les circumstàncies del centre no han canviat".

L'AMPA del centre d'E.E. Tamarit reivindica la jornada continuada durant la manifestació del passat 10 de novembre / Allioli

STEPV denuncia les maniobres de la conselleria per a instrumentalitzar els equips directius

Educació es reserva la potestat de renovar les direccions

Allioli

La resolució que regularà la renovació de 250 directores i directores de centres educatius del País Valencià no incorporarà cap de les propostes que en el marc de la mesa sectorial van presentar els representants del professorat a instàncies dels diferents sectors de la comunitat educativa. Amb la nova normativa, l'avaluació dels equips directius

recaurà en una persona del servei d'inspecció educativa. Un qualificació desfavorable només en un dels ítems, d'un total de dotze, suposarà l'avaluació negativa de l'equip.

STEPV ha recordat que hi ha recorregudes altres resolucions anteriors i ha anunciat que recorrerà contra la nova disposició "perquè fa una interpretació molt restrictiva de la LOE i impossibi-

lita el debat". La normativa ja ha estat instrumentalitzada per la conselleria per impedir a Batiste Malonda, exdirector de l'escola d'Almoines i que ha obtingut el suport unànim de la seua comunitat educativa, continuar exercint-ne la responsabilitat. En un sentit oposat, l'administració manté arbitràriament directors —a l'IES Tulell, d'Alzira o al Joanot Martorell, d'Elx—, a pesar de

l'oposició explícita de les seues comunitats educatives.

"L'Administració pretén controlar políticament les direccions, com ja ha fet amb la inspecció educativa i altres serveis", indica un comunicat de STEPV. "Els centres on l'administració imposa els seus criteris i s'ignora la voluntat del professorat, les famílies i l'alumnat solen acabar generant conflictes".

Els mestres han de poder acreditar en els trasllats les habilitacions reconegudes

El ministeri dubta ara en modificar la convocatòria del concurs de 2008/09

Allioli

La normativa anunciada pel Ministeri d'Educació per al pròxim concurs de trasllats del cos de mestres limitava, al professorat provisional, l'obtenció de la primera destinació a l'especialitat al·legada en l'oposició, cosa que impedia activar les habilitacions de les persones que les posseïren. La Confederació d'STES hi va presentar en el Consell Escolar de l'Estat una

esmena ja que entenia que es conculcaven drets adquirits i es contravenia el que establia el real decret d'accés, que obliga a obtenir la primera destinació en l'àmbit territorial on s'ha aprovat les oposicions, sense mencionar l'especialitat d'ingrés. Finalment el MEC la va acceptar.

Tanmateix, i segons fonts de la Conselleria d'Educació, el Ministeri està pensant en fer marxa enrere.

STEPV-Iv considera una irresponsabilitat que el Ministeri estiga jugant amb les condicions laborals del professorat i endarrerint la convocatòria del concurs. El Sindicat exigeix la publicació urgent de la modificació del Reial Decret 2112/1998, tal i com es va aprovar en el Consell Escolar de l'Estat, i la convocatòria immediata del concurs estatal tot respectant les habilitacions del professorat.

STEPV considera que el Ministeri d'Educació està actuant de manera negligent i irresponsable, ja que està jugant amb la mobilitat i amb les condicions laborals del professorat i ha anunciat que seguirà defenent el manteniment dels drets adquirits, "lluitarà per ampliar-los i s'oposarà a qualsevol modificació normativa que empitjore condicions laborals ja reconegudes".

ADÉS I ARA

Radicals

Vicent Esteve

Aquesta vegada no farem memòria de la nostra publicació. Cedirem atenció i espai a la premsa diària perquè l'ocasió s'ho val.

Levante-EMV, en la seua edició de València de 2 de novembre, destaca a quatre columnes i en portada unes paraules d'Alejandro Font de Mora: "Hi ha un sector radical que busca fer política des de l'educació". En l'interior, el conseller s'explica: "Ací hi ha un fenomen que traspasa la política educativa sectorial per a inscriure's en un context de política general. Senzillament, hi ha un sector de l'esquerra que pensa que el Partit Popular no té dret a governar, en una concepció que a mi em sembla antidemocràtica i que, d'altra banda, tampoc no és nova en la història d'Espanya". Vejam: qui s'oposa a la política educativa del PP són els representants dels estudiants, els dels pares i mares d'alumnes, els del professorat, aquests de manera unitària, amb una suma que voreja el 80%, a més d'Escola Valenciana, ànima i cos de les Trobades. Tota aquesta gent, més l'esquerra política que participa en les manifestacions, té una concepció antidemocràtica de la vida? Font de Mora aclareix: "En educació es dóna una distorsió important i és que el sindicat majoritari que representa els professors en el sector públic no té correlat polític amb presència significativa". I què? De sobte, la convergència intersectorial del món educatiu ha desaparegut. Som nosaltres, i som no solament antidemocràtics, sinó també una "distorsió important". Hi ha alguna cosa menys distorsionada que presentar-se cada quatre anys a unes eleccions en què participa més del 70% dels electors i que les guanya una candidatura amb l'únic aval del seu treball, sense cap contribució política ni mediàtica? I el conseller d'Educació, el garant que aquesta resposta als més alts valors i més profitosos aprenentatges, continua: "Em preocupa perquè la societat valenciana no es mereix que el principal partit de l'oposició se situe en posicions radicals. El PSOE ha elegit un company de viatge molt perillós per als seus propis propòsits". És això política educativa? És això moderació? El conseller, que sap que aquest sindicat pateix els atacs sistemàtics de l'extrema dreta, ha decidit subratllar la diana.

Si Font de Mora és la persona moderada, assenyada i honesta que Francisco Camps ha posat al capdavant de set-cents mil alumnes i cinquanta mil professors, aleshores sí, nosaltres podem ser ben bé uns radicals, uns radicals de la democràcia sindical, però mai una distorsió. Els vots, tots els vots, són sagrats; no li sembla, conseller?

Salut laboral i gestió democràtica

Per un treball docent saludable i una millor convivència en els centres educatius

Domènec Ortolà i Pla

¿Existeix alguna relació entre la gestió democràtica dels centres educatius i la salut laboral del professorat i el personal d'administració i serveis que hi treballa? Malauradament no disposem d'investigacions mèdiques que ho palesen amb dades científiques. Aquesta és una carència important de l'actual sistema preventiu. No obstant això, hi ha estudis més generals sobre els diferents tipus de gestió dels centres de treball. Però, sobretot, el sentit comú i la meua experiència com a docent, sindicalista i tècnic en prevenció, em permeten afirmar que és possible establir una relació entre ambdós conceptes.

Pot ser útil començar fugint dels reduccionismes que el llenguatge comú de vegades ens du a la confusió. En primer lloc, cal rebutjar el concepte de salut que l'equipara a l'absència de malaltia, perquè aquesta absència és una condició necessària però, segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), és insuficient. En efecte, l'OMS assenyalava que la salut és aconseguir el màxim nivell de benestar físic, mental i social, la capacitat de funcionament amb els factors socials en què viuen l'individu i la col·lectivitat.

D'altra banda, la gestió democràtica és molt més que una mera direcció escollida amb criteris democràtics i, si és possible, dialogant. Una gestió autènticament democràtica exigeix un projecte comú, o compartit almenys amb una sèrie significativa de persones, tot respectant que, com no podia ser d'una altra manera, sempre hi pot haver gent amb altres idees. Entre la gent disposada a tirar avant un projecte pot

haver-hi diferents graus d'implicació i ritmes de treball. Per tal que siga efectiva, la gestió democràtica exigeix claredat i horitzontalitat: claredat amb els seus objectius i la seua metodologia com pel que fa als compromisos que hom assumeix; horitzontalitat perquè el projecte ha de ser pensat, discutit, dissenyat i

materialitzat per totes les persones i col·lectius implicats. La possibilitat d'introduir canvis i modificacions ha d'estar a l'abast de tothom.

Contra corrent

Dissortadament, un projecte participatiu i democràtic, ara per ara, és un projecte que va contra l'orientació de la nostra administració educativa, encabotada a restringir la participació i el control democràtic en la gestió dels centres. També va, a vegades, troba la passivitat d'algunes de les persones que l'haurien d'espantar: professorat, personal d'administració i serveis, alumnat i famílies. Però és un projecte necessari si volem que el nostre treball siga una ferramenta útil per a millorar la societat i per a viure el nostre treball com una font de realització personal.

Un projecte de gestió democràtica del centre ha de recollir necessàriament la voluntat de millorar les condicions de treball, i incorporar els mitjans escaients per dur-la a terme. Cal, doncs, planificar una actuació concreta sobre l'entorn físic i social, sobre l'esforç i les demandes, les compensacions, la capacitat de control sobre el propi treball, el suport social i l'esforç emocional. L'entorn físic és força important: calen condicions ambientals, nivells de soroll, lluminositat, temperatures adequades... El mobiliari i la pissarra han de respondre a criteris ergonòmics.

Pel que fa a l'actuació sobre l'esforç i les demandes, la societat planteja al sistema escolar més exigències que mai: persones formades que responguen a les necessitats del mercat de treball, reduir i compensar

desigualtats, fomentar i posar en pràctica determinats valors, actualitzar els continguts de manera permanent, prestar atenció individualitzada a l'alumnat... I tot això amb plantilles manifestament insuficients en la majoria dels casos. Cal doncs, treballar per reduir les hores lectives. Les noves tasques han de preveure reduccions de la càrrega lectiva i del nombre d'alumnes per aula, garantir un sistema àgil de substitucions...

Llibertat de càtedra

Enfront de la creença que el professorat és l'amo de la seua classe, cal recordar que la tasca docent més prompte està condicionada per lleis i normatives d'àmbit estatal, autonòmic o del mateix centre. Defendre la llibertat de càtedra i el projecte educatiu de centre és, ara mateix, una prioritat clau. Cal trencar la dinàmica individualista, fomentar el treball en comú, crear espais comuns físics i temporals. Els òrgans col·legiats no han de ser pur tràmit. Les deficients o nul·les relacions entre el professorat són una de les principals causes que provoquen malalties de caràcter psicosocial. Treballar amb persones i assumir una responsabilitat sobre el seu futur és una font constant de tensions, preocupacions i conflictes que exigeix als docents un autocontrol de les emocions, per a evitar efectes negatius sobre la nostra salut.

A més d'aquestes mesures, cal treballar en un ambient que estimele la implicació de tots els agents socials i col·lectius del centre per tal de desenvolupar polítiques que fomenten la convivència, el respecte mutu i afavorisquen la resolució de conflictes de manera dialògica.

Treballar amb persones i assumir una responsabilitat sobre el seu futur és una font constant de tensions, preocupacions i conflictes

Cal desenvolupar polítiques que fomenten la convivència, el respecte mutu i afavorisquen la resolució de conflictes de manera dialògica

El Govern aprova el Reial Decret d'especialitats i la reforma del CAP

El Consell de Ministres va aprovar el passat 7 de novembre el Reial Decret d'especialitats que defineix les matèries que pot impartir el professorat d'acord amb la seua especialitat.

El decret defineix 44 especialitats docents per al professorat de secundària i batxillerat, i 29 per al de Formació Professional, així com les matèries que pot impartir cadascun.

A més, la nova norma reforma l'actual Certificat d'Aptitud Pedagògica i estableix les condicions de formació necessàries per a l'exercici de la docència en les mateixes etapes educatives. Així, el futur professorat de secundària, formació professional i idiomes afegirà a la seua preparació acadèmica i científica una formació pedagògica i didàctica adequada per a poder exercir la docència, que obtindran mitjançant la realització del títol universitari oficial de Màster de Secundària. Aquest títol li facultarà per a la docència a partir del 1 d'octubre de 2009. La seua durada serà d'un any i estarà dissenyada per les Universitats, d'acord amb el que regula la LOE.

EpC només serà impartida pel professorat de GiH i Filosofia

En la nota del Consell de Ministres (que podeu trobar en el nostre web) s'avança que el document fixa que només les especialitats de Filosofia i Geografia i Història tenen l'atribució docent per a impartir EpC i que el professorat d'anglès només pot impartir Llengua Estrangera-Anglès.

Aquest RD invalida les noves instruccions de la Conselleria d'Educació que permeten al professorat d'anglès impartir EpC. L'administració valenciana d'escudava en què el RD d'especialitats encara era un esborrany per a justificar la presència del professorat d'anglès en les classes d'EpC. Quan es publique en el BOE aquest RD, l'administració valenciana haurà de retirar totes les resolucions i instruccions que obliguen al professorat d'anglès a impartir EpC si no vol incomplir la llei. També hauria de retirar l'ordre del 10 de juny sobre la impartició d'EpC perquè, sense el professorat d'anglès a les aules serà impossible complir-la.

BREUS

Les professores interines podran acumular les hores de lactància

Els serveis jurídics del sindicat van presentar recurs d'alçada contra una resolució del servei territorial de Castelló que denegava l'acumulació de lactància a una professora interina que, en el moment de contractar-la, estava gaudint el permís de maternitat.

El servei territorial va denegar la petició en interpretar que el trencament de contracte que es produeix entre el 31 d'agost i l'1 de setembre impedia a l'empresa autoritzar l'acumulació de lactància per considerar que hi havia hagut desvinculació entre l'empresa i la treballadora.

La Conselleria d'Educació ha resolt el recurs de manera favorable a la persona perjudicada i ha deixat sense efecte la resolució del servei territorial.

La resolució del recurs iguala, en aquest cas, les condicions laborals de les professores interines a les del funcionari i restableix així tots els drets del Decret que regula els permisos i llicències del personal docent no universitari dependent de la Conselleria d'Educació.

STEPV denuncia el menyspreu del Consell envers les universitats públiques valencianes

Davant la notícia del possible incompliment per part del Consell dels seus compromisos de finançament i de pagament del deute a les universitats valencianes, el Sindicat ha manifestat el seu rebuig i veu confirmades les seues sospites respecte a un govern que sembla entestat a destruir l'ensenyament públic en tots els seus nivells. Al mateix temps que apareix aquesta notícia, es nomena el rector de la VIU (Valencian International University), la universitat privada que es finança amb fons públics.

El Sindicat denuncia la desviació de recursos i la indefinició sobre les directrius que el govern valencià havia de donar per a l'elaboració de les noves titulacions universitàries, així com l'anunci de manca de finançament per a aquesta reforma.

Per una altra banda, el Sindicat ha criticat la nova reorganització d'Universitats de la Generalitat, en plena negociació del nou Pla Pluriennal de Finançament de les Universitats, i de la modificació del Decret sobre Règim i re-

tribucions del PDI contractat laboral de les universitats públiques valencianes i sobre retribucions addicionals del professorat que, per manament legal, hauria d'haver-se fet abans del mes d'abril.

Manifestació d'estudiants a València contra el Procés de Bolonya el 13 de novembre

ENSENYAMENT PRIVAT

Tancada al centre Aire Lliure / Aire Lliure

Un centre concertat es tanca en protesta per Ciutadania

La cooperativa Aire Lliure, d'Alacant, participa en les mobilitzacions de la Plataforma

Allioli

"En cap moment ens havíem plantejat si érem o no els primers, pensàvem que teníem l'obligació de pronunciar-nos, independentment de ser una escola pública o concertada", comenta Marisa Palacios, directora de la Cooperativa Aire Lliure d'Alacant, primer centre concertat que s'ha mobilitzat en contra de la docència en anglés d'Educació per a la ciutadania. "Crec que els criteris pedagògics, el tipus d'educació que volem, en valors, democràtica, en llibertat i igualtat, i el sentit comú han d'estar per damunt del tipus de centre on impartisques la docència", explica Palacios.

El centre va iniciar les mobilitzacions el 4 de novembre amb una tancada on s'informava les famílies i l'alumnat de la situació. L'acció va comptar amb la intervenció d'un subinspector i dos policies, els quals

es van presentar al centre i van obligar la directora a identificar-se. "En demanar explicacions del motiu de la seua presència i intervenció", explica Palacios, "els policies els van dir que volien comprovar què estava ocorrent en el centre i si hi estava tenint lloc una tancada". "Hem demanat una investigació a la Subdelegació del Govern, afig la directora, per determinar la persona o persones que van donar l'ordre de tan lamentable i il·lícita situació". Per la seua banda, STEPV ha exigít a la Subdelegació explicacions sobre l'acció policial contra la tancada, que considera "desmesurada i il·lícita contra un acte democràtic i pacífic, que forma part de la campanya de mobilitzacions que la comunitat educativa està duent a terme".

Amb tot, la cooperativa escolar seguirà participant en "totes les accions previstes per la Plataforma en

Defensa de l'Escola Pública", explica Marga, una de les professores del centre.

Citizenship

"Si parlem de l'anglés, caldria destacar la frustració que produirà en l'alumnat haver de treballar sobre uns continguts lingüístics molt superiors als que es demana en el currículum de segon d'ESO", comenta la directora, respecte a la normativa de la Conselleria. Marisa Palacios denuncia que, per a tirar avant una política educativa plurilingüe de qualitat cal "una bona planificació de les necessitats, i objectius clars i assequibles, tenint en compte el moment evolutiu de l'alumnat, així com un augment del professorat, els recursos i la formació."

Conselleria equiparà les plantilles amb la pública

STEPV proposa avançar el calendari d'implantació proposat per Educació

Allioli

La Conselleria d'Educació s'ha manifestat disposada a incrementar les plantilles docents dels centres concertats fins a equiparar-les amb les de la xarxa pública. En la comissió de seguiment del 15 d'octubre, l'administració també va afirmar que cobrirà la necessitat del tractament de l'anglés en l'etapa d'infantil.

Per a implantar les plantilles en infantil, Educació proposa la següent temporització: 2009 (setembre), increment d'un docent en centres de tres línies i dos en centres de quatre; 2010 (setembre), increment d'un docent en cen-

tres de dues línies i dos en centres de quatre; 2011 (setembre), increment d'un docent en centres de tres línies i dos en centres de quatre. STEPV va demanar acurtar el calendari d'implantació i incrementar les previsions de 2010 a gener del mateix any. Els responsables de la conselleria van respondre que intentaràn modificar la proposta, "però tot dependrà de la supervisió i aprovació de la Conselleria d'Hisenda".

La recol·locació del professorat afectat per la supressió d'unitats, les plantilles de cicles formatius i el complement personal transitori van quedar ajornats per a la reunió de la comissió del 19 de novembre.

Exclosos els sexennis en l'homologació salarial

Els pressuposts, pendents de la inclusió del deute acumulat

Allioli

La Generalitat reconeix, en l'esborrany dels Pressuposts de 2009, l'homologació salarial del professorat de l'ensenyament concertat amb el del sector públic, a excepció dels sexennis. La percepció d'aquest complement retributiu, que ara ignora la conselleria, és una reivindicació compartida pel conjunt dels sindicats que va ser reconeguda en 2004 per la mateixa administració. Educació ha assegurat que incorporarà els endarreriments retributius corresponents a 2008 en el text final de la llei.

En el capítol pressupostari dedicat a les despeses variables, gestionada

directament per l'administració — triennis, retribució de càrrecs unipersonals, substitucions, etc.—, la Generalitat preveu un increment d'un 2% a penes. Finalment, les despeses de funcionament dels centres —salaris del personal d'administració i serveis, electricitat, aigua, etc.— només augmentaran en el mateix percentatge, una quantitat que l'STEPV considera "absolutament insuficient per a complir les addendes signades entre les patronals". Els pressuposts, actualment en tràmit parlamentari, poden experimentar variacions fins que siguin aprovats per les Corts valencianes.

"S'obeeix, però no es compleix"

L'ensenyament de Ciutadania en els centres concertats

Miquel Calatayud

El professorat d'ensenyament concertat és majoritàriament contrari a impartir Educació per la ciutadania en anglés perquè vol que es respecte el programa lingüístic i el projecte educatiu de cada centre. El professorat d'anglés, que no té competències per a impartir Ciutadania, no vol ser partícip de les anomalies d'una política educativa que pretén suplantar el professorat de Filosofia o Ciències Socials, que és a qui legalment li correspon impartir la matèria.

L'administració valenciana ha intentat buidar de valor l'assignatura per mitjà d'aquestes decisions. En un principi, en la majoria de col·legis concertats hi havia inclinació per acollir-se a l'opció B, i afegir una hora més al currículum d'anglés. Quan el jutge va dictar una sentència contrària a aquesta opció, va esclatar el conflicte: calia obeir però no complir. D'aquesta manera, l'acte didàctic experimenta una greu transformació. S'imparteix l'assignatura en anglés, tot i que no

Quan el jutge va dictar una sentència contrària a l'opció B va esclatar el conflicte: calia obeir però no complir.

En la nova ocurrència del nostre conseller, on és l'arrelament al medi? On l'autonomia dels centres per decidir el plurilingüisme?

se n'entenen el continguts. Les abstraccions no són vehiculitzades perquè l'alumnat aprenga a aprendre Ciutadania.

No podia esperar-se una altra cosa d'un conseller que no ha fet cap mèrit per merèixer el càrrec. Però per això l'ocupa, perquè sap sense haver estudiat, perquè té més *explicativa* que coneixement. És fàcil deixar-se dur per la llei sense espantar cap riu, acudir als actes protocolaris institucionals, eixir en la televisió... Les persones amb poder de decisió —com deia aquell: "En aquesta vida el tot és decidir-se."— són sovint víctimes dels pensaments intestinals estrets i tortuosos dels suburbis de la intel·ligència i el sentit comú.

Pense en aquestes coses i no puc evitar associar-les amb un dels capítols de la història de l'Espanya negra. Felipe II, model de la rigidesa del poder reial, ordenà la invasió d'Anglaterra. En 1571, i més tard 1588, va afirmar que el gran objectiu de conquerir l'illa era un encàrrec de Déu. El monarca va rebutjar totes les objeccions que li van plantejar els qui

haviem de dirigir les operacions, els ducs d'Alba, Medina Sidònia i Parma. A aquest últim li va manifestar que per a l'èxit de l'operació no era necessari comptar amb un port d'aigües profundes en els Països Baixos. "Déu proveirà", li va dir. I l'armada va partir, segons deia un dels seus oficials més veterans "amb l'esperança d'un miracle". Enfront d'una intransigència tan cega recolzada en la sanció divina era difícil que prosperés un càlcul racional sobre els principals interessos del que llavors era Espanya.

En la nova ocurrència del nostre conseller, on és l'arrelament al medi? On l'autonomia dels centres per decidir el plurilingüisme? Què pinten els projectes educatius? Com treballar la diversitat? "S'obeeix però no es compleix", deien els oficials de Felipe II. "S'obeeix però no es compleix", diem els mestres davant aquesta improvisació del pitjor plurilingüisme, per la seua improvisació, mala organització i desgavell intencionat.

Rafael Martí i Cristina Manrique, a les portes de l'IES Altaia d'Altea, Marina Baixa / A.S.

“Els sindicats no ens poden fallar, hem de seguir mobilitzats”

Cristina Manrique i Rafael Martí, professors d'Anglès i de Filosofia en l'IES Altaia, d'Altea

Rafael Miralles Lucena

Cristina Manrique (Madrid 1952) exerceix la docència des de fa 30 anys. Ha treballat en primària i ara és professora d'anglès en l'institut Altaia d'Altea (Marina Baixa). Rafael Martí (Catarroja 1966), amb 12 anys d'experiència, és professor de Filosofia del mateix centre.

Al final de l'octubre, dos inspectors es van presentar en l'institut per interrogar-los i alçar acta de la seua negativa pública a seguir les indicacions de la Conselleria. La normativa de l'administració ordena fer les classes d'Educació per a la ciutadania en anglès i que dos docents —un de Filosofia o de Geografia i Història i un altre d'Anglès— impartisquen conjuntament les sessions, “una atrocitat que va en contra dels principis més elementals de la pedagogia”, asseguren aquests professors, que han rebut el suport del seu claustre i de les famílies dels estudiants.

Per què decidíu desobeir l'ordre sobre Ciutadania?

Cristina Manrique. Jo no sóc traductora, i em sent incapaç d'impartir en anglès una classe a uns alumnes que no m'entenen. Per això no entre a les classes de Ciutadania. Al començament del curs, vam decidir no fer el joc a la conselleria en el boicot a l'assignatura, teníem clar que diríem públicament el que pensàvem, fer-nos visibles i que la gent s'hi afegira. Vam obtenir molt de ressò entre els pares i el claustre.

Com han reaccionat els estudiants?

C.M. De vegades els explique que en la vida hem de saber dir que no. No podem parlar en classe de dignitat i ser un instrument de determinats polítics. Si durant tants anys t'has guanyat el respecte i la confiança del teu alumnat, ara no pots llançar-ho tot a rodar, has de ser conseqüent.

Com van actuar els inspectors?

Rafael Martí. Volien que els diguérem si ens

ratificàvem en la negativa a impartir les classes com ells volen. Van vindre dos dies a la fi de l'octubre, però amb la repercusió mediàtica que han tingut les mobilitzacions contra la conselleria no han tornat per l'institut.

Teniu por que vos òbriguen un expedient?

C.M. Si finalment em sancionen serà per exercir els meus drets professionals, però les amenaces no em faran canviar d'opinió. Com s'atreixeixen a amenaçar-nos per negar-nos a contravenir la naturalesa del nostre ofici?

Quins motius vau esgrimir?

R.M. Als inspectors els vam parlar amb total sinceritat, no teníem per què protegir-nos. Els vam explicar que la nostra posició es fonamentava sobretot en qüestions pedagògiques, però a l'administració no li interessa això, perquè volen instrumentalitzar-nos per a la seua confrontació política amb el govern de Madrid. Per cert, en l'ensenyament concertat també s'està impartint Ciutadania en castellà o valencià, i els inspectors no visiten els centres. El més lamentable de tot és que si no aconseguim canviar l'ordre, haurem de suspendre la pràctica totalitat dels alumnes.

Un suspens general?

C.M. Si no canvien les coses això és el que inevitablement passarà, i els estudiants no podran obtenir el graduat sense aprovar Ciutadania.

És d'un boicot en tota regla a tot el que ells consideren que contradiu el seu pensament nacionalcatòlic, i que emmascaren ara amb un fals trilingüisme

No penseu que és això el que vol l'administració?

C.M. L'altre dia vaig passar una prova a l'alumnat de 2n d'ESO, en anglès. Els la vaig explicar i es va produir un gran silenci, ningú preguntava, ningú no entenia res... Al final tots van suspendre, llevat de dos anglesos i una noruega, que entenien el text però eren incapaços de resoldre les qüestions... Així no podem continuar. La secretària [Concha Gómez] i el conseller [Alejandro Font de Mora] saben o haurien de saber que és impossible que aquests alumnes puguen seguir els continguts de Ciutadania. Em fa gràcia que al professorat ens demanen un esforç extra, perquè hi ha esforços que per impossibles no es poden demanar. Es nota que ella mai no ha estat professora d'Anglès. I el conseller és metge forense...

Us heu referit adés als fonaments pedagògics de la vostra actitud...

C.M. La normativa sobre Ciutadania incompleix la llei. El coneixement d'anglès que té l'alumnat està molt per davall del que la conselleria assegura que cal considerar, que supera inclús el de selectivitat. A més, al professor de Filosofia li lleven la relació directa amb els alumnes i la redueixen a dictar baixet a un altre docent el que ha de dir perquè aquest ho repetisca com un papagai. Ni hi ha relació professor-alumne, ni acte d'aprenentatge, ni ensenyament. Per a qualsevol docent això és una autèntica aberració.

Heu advertit que el curs que ve el problema es traslladarà a les escoles de primària?

R.M. Sabem que l'any que ve volen fer també en anglès les classes de Ciutadania de 5è de primària, i les de Ciències del món contemporani de 1r de batxillerat. Són precisament dues assignatures que incorporen valors i permeten plantejar una visió més tolerant i més oberta del món. El temari de Ciutadania proposat pel ministeri inclou la

conflictitat social, una conflictitat que els temaris de la conselleria identifiquen de manera perversa amb els nacionalismes perifèrics i el terrorisme. Es tracta d'un boicot en tota regla a tot el que ells consideren que contradiu el seu pensament nacionalcatòlic, i que emmascaren ara amb un fals trilingüisme, això és insuportable.

L'ensenyament de Ciutadania, no és una cortina de fum per a amagar altres problemes encara més greus?

R.M. Abans jo tenia eixa por, però ara tinc la sensació contrària perquè aquest conflicte ens ha aglutinat i ens ha permés eixir de la nostra aula, del nostre centre, i prendre consciència d'altres dificultats. A les assemblees s'han destapat els problemes que hi ha enquistats en l'ensenyament públic des que governa el Partit Popular: els barracons, la falta de mestres d'Anglès en infantil, la falta de substituïts, les carències de recursos, etc. Tot el món és conscient que l'ensenyament públic viu un moment molt difícil, per això és tan important que sapiguem mantindre la tensió i responguem a qualsevol nova maniobra del conseller. De fet, la Plataforma per l'Ensenyament Públic ha reviscolat gràcies a les mobilitzacions.

Les protestes contra l'obstinació de la conselleria continuen i el procés podria desembocar en una vaga. Com veieu tot aquest procés?

C.M. Cada volta hi ha més instituts que s'incorporen a les protestes, els pares estan movent-se i hi ha un malestar creixent en la comunitat educativa. La unitat dels sindicats hauria de facilitar la coordinació i l'impuls a tot el moviment. Som molts els que pensem que ha arribat l'hora de plantejar-nos una vaga. Els sindicats no ens poden fallar ara, no ens han de desmobilitzar, això sí que ens desmoralitzaria. Seria terrible que algú trencara la unitat que s'ha aconseguit.

Viu en igualtat, viu sense violència

25 de novembre, Dia Internacional contra la Violència envers les Dones

Isabel González López*

La violència contra les dones ha estat una constant al llarg de la història i, per més que som a la primèria del segle XXI, segueix sent una xacra que sembla no tindre fi. Tractem d'interpretar-la i de buscar solucions, però mai arribarà el final d'aquesta violència si som incapaços de trobar la veritat des de l'arrel, si no tractem de desentranar les autèntiques raons que la generen. Sempre s'han penalitzat les agressions dels homes a les dones, però, en compte de ser interpretades com a manifestacions de problemes profunds, la societat patriarcal ha necessitat interpretar-les com a casos aïllats i accions patològiques de qui les cometien i no com un problema social de fons.

La violència contra les dones ha estat i està present de forma generalitzada i es presenta de formes molt diferents: unes vegades de manera subliminar, a través del control i la falta de respecte envers les dones en diferents manifestacions de la vida, les relacions de parella, la família, el treball, la imatge de les dones en els mitjans de comunicació i en les diferents manifestacions culturals, etc. Altres vegades, la violència masclista s'intensifica i s'agreuja, esclata i mostra el seu aspecte més extrem i descarnat, la violència física, que en molts casos significa la mort violenta de moltes dones a mans de les seues parelles o exparelles.

L'anàlisi de les circumstàncies ens duu a interpretar que l'element comú de les conductes violentes contra les dones està en els valors culturals i socials. La diferència sexual femenina sempre ha estat font i origen de desigualtats, de discriminacions i de subordinació de les dones als homes. Així s'ha construït la societat patriarcal, sobre la base de la seua posició de poder i sobre la manera de fer-se valdre i imposar els seus criteris. Com a conseqüència d'aquesta posició de desavantatge i subordinació, moltes dones no han pogut eixir de l'espiral de la violència a la qual se'ls ha condemnat.

Si volem eradicar de forma definitiva la violència envers les dones, són imprescindibles esforços legislatius, com la llei integral contra la violència de gènere o la llei d'igualtat, però tot això no serà definitiu si no s'aborda el problema des de l'arrel, si no s'aniquilen de forma definitiva els valors i costums ancestrals que permeten el desequilibri entre les dones i els homes. Cal una nova forma d'entendre els mons masculins i femenins, cal transformar aquesta societat i construir-ne una de nova, de més igualitària i respectuosa, on les dones i els homes visquen lliures, amb formes de convivència basades en el respecte i la tolerància.

Com tots els anys i cada 25 de novembre, manifestem el nostre rebuig profund a la xacra de la violència masclista. A més, expressem el nostre compromís ferm en pro d'una societat més justa i igualitària. Així, i només així, assolirem desterrar de forma definitiva la violència contra les dones. Viu en igualtat, viu sense violència.

* Organització de Dones. de la Confederació Intersindical

La diferència sexual femenina sempre ha estat font i origen de desigualtats, de discriminacions i de subordinació de les dones als homes

Cal una nova forma d'entendre els mons masculins i femenins, cal transformar aquesta societat i construir-ne una de nova, de més igualitària i respectuosa

PETJADES DE DONA

Maria Ibars Ibars

Joaquina Barba Paza

*Com parlaren vostres avis
Llengua vui tan menyspreada
Noble parla que era d'àngels
Al nostre bressol formada*
(Poemes de Penyamà, 1949)

Amb aquestes paraules reflectia Maria Ibars (Dènia 1892-1965) l'estima i el compromís que tenia amb la llengua del País. La mestra i escriptora, implicada en els moviments d'innovació pedagògica de l'època, ens deixà una mostra molt valuosa del que va ser la societat i la geografia de la comarca a la primera meitat del segle XX — *Vides Planes, Graciamar i L'últim Serv*—, des de la seua perspectiva de dona, tan interessant com difícil de trobar en la literatura valenciana. En un llenguatge planer i col·loquial, que acompanya una narrativa viva i subtil, quasi tota escrita en valencià, les descripcions dels paisatges ens obliguen a mirar amb uns altres ulls el Montgó i els seus voltants.

Sa casa i el seu lloc de treball, Penyamà a les Rotes, va ser també l'indret des d'on ens explicava la mar, les seues formes i colors, la musicalitat de la seua força i la tendresa i la pau dels seu silenci. En l'obra de Maria la natura i el paisatge són un objecte estètic que convida a l'evasió i el retrobament, i justifica la denominació que de la seua obra feia Joan Fuster. El mestre de Sueca parlava dels poetes que eren hereus de lleialtat a la terra — "la terra és carn i ànima, comarca i emoció" (Teodor Llorente)— i agrupava Maria Ibars amb Salvador Verdager i Enric Duran i Tortajada, artistes que cantaren la terra i el seu encís, l'home treballador i la collita.

La dignitat lingüística també està present en la vida de Maria Ibars. Amb el company d'estudis, amic i corrector de la seua obra, Carles Salvador, col·laborava amb creacions literàries en la premsa, a més de participar en la celebració de la IV Setmana Cultural Valenciana i altres esdeveniments culturals de l'època relacionats amb l'estudi del valencià. Ibars va arribar a exercir de professora lliure de valencià el 6 de juliol de 1936.

Fet i fet, els poemes i la narrativa de Maria Ibars, amb el seu caire populista i senzill, demanen tornar als orígens, a la terra, per fer-nos veure que "aleshores tornariem a ser esperits de raça".

compartim mostrem recordem

fem desaparèixer aquesta imatge

Dedicu un minut a les víctimes i organixa una paraula sobre el cartell per manifestar la teua indignació.

www.1m-1m.blogspot.com

Dedicu un minut a les víctimes i organixa una paraula sobre el cartell per manifestar la teua indignació. www.1m-1m.blogspot.com

Expectació davant l'arribada del vaixell avortista al Port de València / A.S.

Intersindical dona suport a la campanya pro abortista de Women on waves

Amb el lema *Les dones decidim: l'avortament és un dret, no un delicte*, han tingut lloc els actes programats en la campanya per la despenalització de l'avortament, amb l'arribada del vaixell *Menina* de l'ONG *Women on Waves*, que va fer dues eixides a aigües internacionals per a practicar avortaments medicamentosos fora dels tres supòsits contemplats en la legislació espanyola.

La Intersindical Valenciana ha participat activament en l'organització dels actes, en la elaboració del manifest o en l'acompanyament a les dones al vaixell per avortar.

A l'arribada del vaixell es van produir incidents quan el Consorci del Port va intentar evitar que atracara. De matí, la policia local va intentar boicotejar l'acte en impedir l'entrada al port dels camions amb el material que havia preparat l'organització dels actes.

L'enyor de tres admirables mestres

Alfred Ramos

Mentre escoltava els discursos de Conxa, Manolo i Mercé vaig evocar el diàleg final entre Sara (Bibi Andersson) i Isak Borg (Víctor Sjöström) a propòsit del jubileu doctoral d'aquest en la pel·lícula *Maduiques silvestres* (*Smultronstället*, estrenada en 1957 com a *Fresas salvajes*). "Papà Isak, has estat fantàstic en la desfilada del jubileu. Estàvem molt orgullosos d'haver-te conegut. Adéu papà Isak, tu ets la persona a qui estíem, avui, demà i sempre". Tot i que el nostre acte de jubileu no podia competir en pompa al que li feien a la catedral de Lund a Víctor Sjöström en l'obra mestra d'Ingmar Bergman, sí que hi havia una emoció continguda que l'igualava a la conversa citada que sostenien els personatges de Sara i Isak. Estàvem orgullosos d'haver conegut a aquests tres amics que ara, plegats amb els companys i companyes del MCEP del País Valencià, celebràvem el 12 d'abril la seua jubilació a la ciutat de Sagunt. Eren els mestres Conxa Romero, Manolo Civera i Mercé Viana. Membres del Moviment Freinet del nostre país, en una llarga singladura de quasi quaranta anys de renovació pedagògica, sota el paraigües protector d'institucions històriques com ara la Secció de Pedagogia de Lo Rat Penat (1964-1974), l'Associació per a la Correspondència i la Impremta a l'escola (ACIES, 1974-1977) i el Moviment Cooperatiu d'Escola Popular del País Valencià (MCEP-PV, 1977 fins els nostres dies). Quina història encara per escriure la d'aquestes dinàmiques entitats de canvi i renovació pedagògica! Cadascun dels tres homenatjats podia plenar una petita història de l'ofici de ser mestre en aquesta escola valenciana. I cadascun d'aquests mestres podia narrar la seua participació en la consciència de canvi pedagògic a través d'Escoles d'Estiu, moviments sindicals, estatges, cursos ICE, fundacions d'escoles, grups de treballs, publicacions i articles, federació Escola Valenciana, simposis pedagògics, moviments de renovació... I de nou, com en el film de Bergman, contemplava en una sèrie de flash-back la interrupció cronològica de l'acte al què assistia per a recordar tres oficis de mestres, tres vides humanes...

Conxa Romero

Ha estat una de les mestres pioneres en l'existència de l'escola Tramuntana —de la qual

és continuadora la Masia—, la primera escola en valencià del País. Era el curs 1968/69, quan en el Vedat de Torrent, 25 xiquets i xiquetes començaven un recorregut que actualment segueixen milers i milers d'escolars valencians que fan esclatar a la primavera les més de vint trobades, una manifestació que ompli d'esperança la construcció de l'escola valenciana. Als tres primers mestres, Adela Costa —present a l'acte de la jubilació de Conxa i elogiadora de la seua dimensió professional—, Carme Mira i Enric Alcorisa es van unir en els cursos posteriors d'altres com ara Conxa que hagueren de treballar en unes dures condicions polítiques, econòmiques i socials per a dur endavant una escola en valencià en plena Dictadura franquista. Després Conxa s'engrescaria en un altre projecte fonamental d'escola valenciana i cooperativa, però ara com a mestra fundadora. Era la Nostra Escola Comarcal, que naixia en 1973 a Catarroja, amb 60 xiquetes i xiquets, per a unir-se a la solitària Tramuntana. En l'equip de mestres capdavanters del qual formava part Conxa, caldria esmentar Benet Baeza, Mari Nieves Álvarez i Roser Martínez. Al curs següent l'escola es traslladaria a l'edifici actual radicat al terme de Picassent, on després de 35 anys continua amb el seu programa d'escola innovadora, activa, participativa, arrelada al medi i respectuosa amb la llengua de l'infant, constants totes elles de la pedagogia inspirada pel mestre Celestin Freinet.

Manolo Civera

Ha portat fins a les darreres conseqüències allò que ensenyava el pedagog francès: l'arrelament al medi i el compromís amb la realitat, i tot des de la figura d'un home-orquestra al poble nadiu de Sagunt. Una ullada a la biografia ens dona una idea aproximada de l'obra gegantina de Manolo. Em limitaré sols al cicle saguntí, el que va de 1978 fins a 2007, trenta anys de passió i ofici per l'escola valenciana. En 1978, Manolo Civera, amb la seua companya Paqui Gimeno —component també de l'Escola Moderna— van ser els iniciadors des del CP Cronista Chabret de les primeres classes de valencià al Camp de Morvedre, i no sense problemes, una història que es pot seguir en els primers números d'aquesta mateixa publicació. La intervenció al Chabret, l'escola on treballarà, no es limitarà a l'ensenyament del valencià sinó a la renovació

pedagògica. Podem mencionar, entre altres, la intervenció en el naixement de la revista Mostra, la creació del grup d'estudi del medi Murbíter, la publicació de llibres com ara *Sagunt i el seu entorn* o *El Camp de Morvedre*, l'edició de quaderns de camp sobre l'actualitat saguntina, l'ensenyament en valencià (on el Chabret esdevindrà al curs 1985/86 el primer centre que oferirà a Sagunt l'ensenyament de la nostra llengua), la creació de la coordinadora d'escoles en valencià amb la corresponent Trobada... I allò que dèiem d'home orquestra? La passió de Manolo per Sagunt i la comarca s'ha projectat també a d'altres esferes entre les quals la fundació en 1988 del Centre d'Estudis del Camp de Morvedre, la redacció de la revista Braçal, la publicació de més de cinquanta articles d'història i cultura local, l'escriptura de llibres com ara *Espigol, Amics,*

Llegendes del CM, Atrapats en la història..., l'organització de simposis i sobretot la tasca com a regidor de Cultura i Educació de Sagunt en la defensa del patrimoni local i comarcal. Un homenot, com diria Josep Pla!

Mercé Viana

Mercé Viana és mestra animadora del moviment Freinet des de 1970, quan amb Manolo Civera treballava a l'escola a Benetús. Anys d'experimentació, de canvis, de recerca, de compartir experiències, de

descobriments... i sobretot d'il·lusions. Una etapa amb la qual, quasi sense solució de continuïtat, Mercé multiplica a d'altres àmbits pedagògics mitjançant la reflexió i la cooperació educativa amb ensenyants o bé com a formadora de futurs mestres. Esdevé en les dècades posteriors una veu autoritzada en el treball d'assessora del CEP —ara CAFIRE— de Torrent, en la difícil tasca de professora del departament de Didàctica de la Facultat de Ciències de l'Educació de la Universitat de València o en l'encoratjadora funció de directora de la revista *Espais Didàctics*. Per citar, simplement, tres àrees determinades a les quals caldria afegir conferències, taules rodones, articles, projectes d'investigació..., i sempre amb el món de l'educació com a marc referencial. "Si no haguera estat mestra no m'haguera eixit el vessant literari" dirà un dia, i així influïda per Gianni Rodari i Pere Calders comença un fèrtil traçat de creació literària que l'ha convertida en una de les autores més prolífiques i suggerents en el camp de la literatura infantil i juvenil del nostre territori lingüístic. Vora seixanta llibres, on trobareu títols que ja han fet seus milers d'infants valencians, *Mei Mei vol ser rei, Els pirates van a Roma, Annaleta, quina bicicleta, Laia, una xiqueta mooolt exagerada!, El misteri de l'andana, Un pintor molt guai...* formant un corpus literari de referència en diccionaris, antologies o catàlegs, i confirmat amb premis prestigiosos com ara El Samaruc, atorgat pels bibliotecaris valencians, el Ciutat d'Alzira, o el Carmelina de narrativa infantil. I Mercé continua fent camí!

Els flash-back de la vida són imprevisibles com els de *Maduiques silvestres* lliurats a la melangiosa remembrança de Víctor Sjöström/Isak Borg. Aquest, en una de les seqüències del film, recita un bell poema, al qual se li suma la veu d'una esplèndida Ingrid Thulin en el paper de la seua nora Marianne, i l'atmosfera del lloc acaba transfigurant-se. I arribats ací Mercé Viana ens regalava un altre poema per tancar l'emotiu acte de jubilació d'aquests tres admirables mestres:

*I continuarem fent camí
per les boirades dels somnis.
I seguirem amb el cor ferm
davant els aturalls i les noses.
I esperarem, amics meus,
que l'enyor esdevinga
el més tendre dels somriures.*

Homes amb llaç blanc contra la violència de gènere

25 de novembre, Dia contra la violència de gènere del llaç blanc

Agustín Navalón

Els homes —els varons, no el genèric sexista— no som violents per naturalesa, no naixem amb un gen que ens predisposa a l'agressió. El maltractament, la violació, la guerra són comportaments apresos. Els homes hem après durant segles —el patriarcat s'ha encarregat d'ensenyar-nos-ho— a utilitzar la violència per a dominar i controlar les dones i altres homes. Hem utilitzat aquest poder negatiu perquè és sinònim de masculinitat. Entre altres coses, ser home ha suposat, i malhauradament encara ho significa, haver d'acovardir les dones per a ser respectat, controlar la seua llibertat i independència, si cal amb violència i exercir sobre elles alguna mena de control que ens faça sentir-nos poderosos. El missatge del patriarcat és "domina les dones si vols ser més home". Però a alguns homes ens dol exercir aqueix rol de domini, que a banda d'injust, trau

el pitjor de nosaltres. El missatge per canviar seria que si la clau de la violència contra les dones és la desigualtat, cal considerar la igualtat com la palanca del canvi.

El feminisme no és únicament una ideologia d'alliberament per a les dones, és també una llum aclaridora per a nosaltres mateixos. En l'anàlisi del patriarcat, el feminisme posa sobre la taula aspectes d'una masculinitat molt perillosos per a la nostra salut física i mental: la terrible pressió de competir eternament, de lluitar pel poder, d'allunyar-nos d'una emotivitat sana, d'estar sempre a l'alçada de les circumstàncies, d'actuar amb conductes de risc que ens maten... Una nova masculinitat ens pot alliberar d'aquesta violència que hem après des de ben xicotets.

El dia 25 de novembre, els homes que lluitem contra la violència de gènere i per la igualtat, ens posarem un llaç blanc que

simbolitza un doble compromís: no justificarem ni romandrem silenciosos davant la violència contra les dones i, a més, serem companys, pares, amics propers emocionalment de les persones que ens envolten, amb un comportament amorós, de preocupació i de cura envers els altres. Com diu Michael Kaufman, el canadenc impulsor de la iniciativa, "el llaç blanc és la declaració que, si no som part del problema, tots podem ser part de la solució. Més que mai, la campanya del llaç blanc és un missatge d'amor sobre la bondat dels homes".

Professor de l'IES Azorín, d'Elda-Petrer (Vinalopó mitjà) i membre de l'Associació d'homes per la igualtat de gènere.

PODEU CONSULTAR L'EDICIÓ ESPECIAL SOBRE EL TRIENNIS EN EL NOSTRE WEB

Allioli
guia dels triennis

Triennis del professorat i de les pràctiques provisionals

Una guia de referència per a tots els docents i futurs docents que treballen en el sistema educatiu valencià. Conté informació sobre les pràctiques provisionals i els cursos de formació continuada.

El Departament d'Educació i Formació Professional de la Generalitat Valenciana ha desenvolupat aquesta guia amb l'objectiu de facilitar l'accés a la informació sobre les pràctiques provisionals i els cursos de formació continuada.

La guia està estructurada en tres parts: 1. Pràctiques provisionals, 2. Cursos de formació continuada, 3. Informació general.

La guia està disponible en format digital i paper. Per a més informació, contacteu amb el Departament d'Educació i Formació Professional.

Apunts sobre el rendiment i el fracàs escolar

Aportacions al debat sobre la Llei Valenciana d'Educació

Albert Sansano

És preocupant que el País Valencià siga la segona comunitat autònoma amb més fracàs escolar de tot l'estat. També ho és que vora del 18% de l'alumnat d'ESO abandona els estudis entre els 15 i 16 anys. No obstant això, també és preocupant que les reaccions a aquestes xifres es limiten, molt sovint, a demanar més diners per a l'educació. Es tracta d'un reduccionisme que impossibilita la comprensió de la magnitud del problema.

Convé recordar l'anomenat manifiesto de Jabalquinto, que apunta la necessitat d'augmentar la inversió per a millorar la qualitat i la igualtat, perquè el nivell de riquesa del país no s'adequa als recursos que dedica a educar. El mateix manifest afig, però, que la distribució dels recursos cal aplicar-la d'acord amb programes que assenyalen les prioritats i que incorporen l'avaluació dels resultats.

Si l'anunciada llei valenciana d'educació ha de superar les quotes actuals de fracàs escolar, caldrà que ens posem d'acord, en primer lloc, sobre què entenem per rendiment educatiu i fracàs escolar. María Ángeles Llorente, mestra i companya dels moviments de renovació pedagògica, planteja que darrere del "rendiment" sol haver-hi un sentit mercantilista del sistema educatiu —l'alumnat i el professorat són productes en els quals s'inverteix perquè siguen rendibles—, un plantejament oposat a la concepció humanista de l'educació. És sabut que el paradigma mercantilista ignora factors molt rellevants com ara l'estructura del sistema, la sobrecàrrega de continguts, la fragmentació

curricular, la consideració del professorat, la tipologia de l'alumnat, els recursos disponibles, per esmentar-ne alguns. Això, a més d'altres aspectes complexos de mesurar a la institució escolar. Per exemple, la socialització de l'alumnat, els valors que es transmeten o l'esforç que hi dedica el professorat.

Solem referir-nos al fracàs escolar quan alguna cosa falla en algun punt del sistema educatiu, quan es produeix un desajust entre el procés d'ensenyament proposat i l'aprenentatge de l'alumnat efectivament assolit. Els docents sabem que l'alumnat

diferent ho passa malament i que l'escola és incapaç de resoldre les seues dificultats. Al capdavall, és la mateixa institució la que acaba condemnant-lo i responsabilitzant-lo d'un fracàs del qual només és la víctima.

Qualsevol aspecte del sistema educatiu pot ser considerat com una part del problema: legislació, finançament, inspecció, formació permanent, falta de democràcia en els mateixos centres...

Des d'aquesta perspectiva i davant l'anunci d'una llei valenciana d'educació, convindria no oblidar un conjunt de factors —ho són tots els que hi estan, però no hi estan tots el que ho

són— que caldrà considerar en el debat educatiu: currículum obert i flexible; agrupacions d'alumnat no segregadores; diferents estils i processos d'aprenentatge; avaluació lligada a opcions d'aprenentatge; redefinició del temps i l'espai escolar; consideració de l'entorn social; gestió democràtica vinculada a l'autonomia del currículum; recuperació del protagonisme del professorat.

Més informació:

<http://www.intersindical.org/stepv/peirp/jabalquinto2.pdf>

Caldrà que ens posem d'acord, en primer lloc, sobre què entenem per rendiment educatiu i fracàs escolar

Amb al fracàs escolar alguna cosa falla al sistema: hi ha un desajust entre l'ensenyament i l'aprenentatge de l'alumnat

FOTO: <http://www.flickr.com/photos/yuan2003/>

Memòria històrica dels instituts al tardofranquisme

Un grup d'estudiants investiga la vida dels joves valencians al final de la Dictadura

Arxiu

Àngels Martínez Bonafé

Un grup d'estudiants de l'IES Isabel de Villena ens proposem esbrinar com era la vida dels estudiants del nostre institut pels anys setanta, tot just al final de la Dictadura de Franco, abans de l'etapa democràtica.

Volem conèixer com era la vida a l'institut, què s'hi ensenyava, quines coses preocupaven els estudiants d'aleshores, com eren les relacions entre el professorat i l'alumnat, els càstigs, els premis... Com eren les classes? Quan es divertien a l'institut? Quan s'ho passaven malament? També ens interessa

saber com era la vida dels joves i adolescents fora de les aules: les festes, el sexe, les obligacions, els drets, la moda, la política... Algunes persones ens han dit que en aquells anys els joves eren rebels i inconformistes. O que eren més educats que ara, que estudiaven més, obeïen els pares i respectaven més les persones majors. Hi havia discriminacions entre els xics i les xiques? Tenien diners? Què es compraven?

Les persones joves que aleshores tenien 16 anys, què esperaven del futur? Quines idees tenien? Què en pensaven, dels pares, de

l'educació, de la societat? A què aspiraven? Com s'imaginaven d'adults, amb 40 o 50 anys? S'han complert les seues aspiracions? S'han realitzat els seus desitjos de canvi en la societat? Quines aspiracions tenien en la seua vida personal o professional? S'han complert aquestes aspiracions?

Sabem que la por que tenia molta gent durant la Dictadura li impedia dir el que pensava, però que molts joves van protestar: volien canviar les coses, desitjaven un món més just. Què volien aquells xics i xiques? Quines coses van fer perquè el món fóra més

just i més lliure? Des d'aquella època, la música, el cine, la festa, les relacions entre les persones ha millorat? Abans de finalitzar el curs, el maig de 2009, ens agradaria mostrar al nostre institut una exposició amb els objectes, fotografies i documents que ens arriben d'aquell temps. Considerem que la història, el record, la memòria del temps passat és un dret de totes les persones. Volem explicar el que aprenem a tots aquells que viuen al barri i que han fet possible aquesta història.

Un full de diari, una revista, fotografies, cançons, pel·lícules, testimonis i tota mena de documents relacionats amb la vida dels estudiants dels instituts dels anys setanta ens seran útils. Ens agradaria que els lectors i les lectores que disposaren de materials que ens puguen ser útils ens els prestaren temporalment. Ens comprometem a retornar-los-els en les mateixes condicions després de clausurar l'exposició.

Amb la vostra ajuda arreglegarem pistes per a entendre millor la vida i les aspiracions dels joves estudiants dels anys setanta.

Àngels Martínez Bonafé és professora de l'IES Isabel de Villena de València i coordinadora del grup de joves investigadors de 4t d'ESO autors de l'escrit: Esteve, Sandra, Raquel, Marta, Valentina, Laura, Jaime i Julio.

Més informació:

angels.martinez-bonafe@uv.es

La Font Roja també és nostra: hotel fora del Parc Natural

Manifestació a Alcoi, el 28 de juliol, contra la construcció de l'hotel al parc natural de la Font Roja / C.E. La Carrasca

Colla ecologista La Carrasca

El 25 de setembre s'escaienava la firma d'un protocol d'intencions entre l'Ajuntament d'Alcoi i la Diputació d'Alacant, amb l'objectiu de promoure la construcció d'un hotel dins del Parc Natural de la Font Roja. Era un nou episodi de sainenet, després que el primer acte acabara amb la renúncia de l'única empresa que s'havia presentat a

la licitació per a construir i explotar l'hotel. Aquesta es va retirar quan vam fer públics els escandalosos antecedents professionals del seu administrador únic. És vergonyós que l'alcalde d'Alcoi, Jordi Sedano, haja dit que l'Ajuntament "no ha d'investigar les empreses", més encara en aquest cas en què el contracte era per a tant de temps, 40 anys, ampliables a 60.

Tot sembla indicar que les autoritats descarten ara les principals característiques inicials de l'hotel, que tant va defensar el govern municipal. Ara parlen d'abandonar l'aparcament subterrani, reduir les dimensions de l'edifici i rebaixar les altures previstes, prioritzar l'aspecte mediambiental per damunt de l'econòmic, etc. Tot això suposa un reconeixement del rigor de les

nostres denúncies sobre l'impacte ambiental i social d'un projecte d'hotel que el tàndem Sedano-Peralta —l'excalde i exconseller, ara diputat a Madrid— havia defensat amb totes les seues forces, però sense arguments.

Estem ben orgullosos de la campanya que hem dut a terme, basada en la informació contrastada i en la participació i el suport ciutadà. Una transparència que contrasta amb la propaganda demagògica, l'ocultació del projecte, els insults i les amenaces del govern municipal d'Alcoi, el qual ni tan sols ha aconseguit el suport dels seus companys de partit d'Ibi —població amb la qual Alcoi comparteix el parc—, ni la simpatia en la Conselleria de Medi Ambient.

Com hem denunciat de manera insistent, la instal·lació d'un hotel en el cor del parc provocaria un impacte ambiental i paisatgístic molt greu. Si el projecte avança amb la firma del protocol —que obri la porta a la privatització de la gestió de l'hotel— organitzarem una nova campanya en defensa de la Font Roja.

D'altra banda, és inadmissible que la Diputació d'Alacant, només per salvar la cara al govern municipal alcoià, es plantege ara malgastar diners públics en un projecte que no és prioritari per al parc, i que es troba àmpliament qüestionat pel seu impacte ambiental i social.

ALLEGRO MA NON TROPPO

Jocs aeris

José Antonio Antón Valero

A mitjan octubre, es van realitzar a la ciutat de València uns *jocs aeris* que van omplir d'estrèpit les pacífiques platges dels poblats marítims. Els organitzadors de l'espectacle aeronàutic van ignorar les persones malaltes —treballadores i ciutadanes—, van alterar el seu descans, sense respectar el dret a no haver d'aguantar la contaminació acústica que els vols dels avions provoquen.

Potser en els despatxos d'algun ministeri o conselleria hi ha gent que desitja que la ciutadania, tal vegada de manera ingènua, se senta orgullosa de comptar amb una força aèria del Primer Món, així sí, una mica sorollosa. O tal vegada considere que, segons la seua manera peculiar d'entendre la societat i la cultura, calia sotmetre els pacífics passejants de la platja, al ritme a tot drap de les animadores i de la música *made in USA*. Potser perquè aquests governants es veuen ells mateixos com el reflex de l'esperit del model nord-americà

Resulta paradoxal que la demostració dels avions pel cel de la capital es fera alhora que milers de valencians i valencians ens manifestàvem —ací i en molts altres indrets de tot el món— per recordar el Dia Mundial contra la Fam, dins la campanya Pobreza Zero. Aquesta plataforma denuncia el model i les polítiques de desenvolupament dels països enriquits i industrialitzats, que estan duent al caos tot el planeta. Això no sols des del punt de vista mediambiental, sinó també pel que suposa d'aprofundiment en la crisi de fam més greu de la història. Caldria que ens preguntàrem què representen aquests avions. O qüestionar-nos el sentit que podria tindre, el 12 d'octubre, l'organització de la desfilada militar per celebrar el Dia de la Hispanitat. Hem de celebrar l'existència d'exèrcits d'acord amb l'axioma "prepara la guerra si vols la pau"? Hem de celebrar el consum de quantitats ingents de combustible per a les areonaus, justament en un moment en què a les famílies treballadores i a les víctimes de l'atur se'ls recomana *estrényer-se el cinturó*? Cal celebrar que les despeses d'aquestes ostentacions —Copa de l'Amèrica, curses de fórmula 1 i de motos a Xest...— no es destinen a la cooperació internacional?

En compte de tot això, no seria més coherent avançar per assolir els famosos objectius del mil·lenni? És revelador, en aquest sentit, que cap dels països poderosos —els mateixos que dediquen quantitats astronòmiques de diners públics a sanejar bancs i empreses privades— els complirà.

Allioli presenta el seu especial del 25é aniversari de la Llei d'Ús

El passat 27 d'octubre es va presentar, en roda de premsa, l'edició especial de l'Allioli dedicat als 25 anys de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LUEV) a la seu del Sindicat a València.

Alguns dels col·laboradors i col·laboradores de l'edició que han intervingut han coincidit a assenyalar que la llei no s'ha acabat de desplegar i que els objectius no s'han acomplert després de 25 anys per la manca de voluntat política de l'administració valenciana.

Isaac Senchermés interpreta Augé

Interpretant el concepte de *no-llocs* de l'antropòleg Marc Augé, Isaac Senchermés presenta a la seu de la Intersindical, a València, Fotografia tangible, amb què tracta de mostrar els llocs sense personalitat i buits de contingut que hi ha al nostre medi. Les fotografies d'aquest jove de Montroi (Ribera Alta) ens fan reflexionar sobre l'espai públic, entès com l'espai ideal on s'expressa la identitat, les relacions i la història. L'exposició es pot visitar fins al 26 de novembre, a la seu de la Intersindical, dins el cicle *Dimarts de la Intersindical*.

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

Sense paraules

Begoña Siles Ojeda

Tiro en la cabeza

Director i guionista: Jaime Rosales.
 Repartiment: Ion Arretxe, Iñigo Royo, Jaione Otxoa, Ana Vila, Asun Arretxe, Nerea Cobreros.
 Fotografia: Óscar Durán. Productors: Jaime Rosales y José María Morales. Espanya, 2008.

"Un terrorista és, ens agrada o no, una persona normal". Ho diu Ion Arretxe, protagonista de la pel·lícula Tiro en la cabeza, del director Jaime Rosales. Està bé tractar de comprendre la part d'humanitat en qualsevol acte, per molt execrable que siga. Si una víctima reclama venjança, més enllà de la justícia, també. La violència que ens habita pot donar lloc a ambdós extrems: l'assassinat i la set de venjança.

Tiro en la cabeza es presenta, doncs, com una pel·lícula que tracta de descriure aquesta "normalitat" en la vida d'un terrorista. En aquest cas, la de Ion (interpretat per Ion Arretxe), el terrorista d'ETA que va matar l'1 de desembre de 2007 dos policies a França, després d'una trobada fortuïta en una gasolinera. Jaime Rosales descriu aquesta "normalitat" col·locant la seua càmera a certa distància, seguint l'evolució de la vida quotidiana de Ion, sense que intervinguen les paraules, amb el simple so ambient i la gestualitat dels protagonistes.

Aquesta distància és encomiable. Rosales, lluny d'enjudiciar, es limita a descriure un fet. Un fet que requereix, efectivament, l'absència de paraules. Quan es tracta de matar algú, hi són sobreres. Només escoltem una paraula en tota la pel·lícula: txakurra (gos, en èuscar). La pronúncia Ion per adreçar-se als policies que pensa assassinar. És per tant el terrorista qui, amb aquesta paraula, pretén deshumanitzar les seues víctimes. Ja ho feien els nazis amb els jueus: els anomenaven "animàlies", "bestioles". Es tracta, en tot cas, de rebaixar les víctimes a la condició animal i, per tant, excloure'ls de la "normalitat" que per a ells exigeixen els autors de l'acte criminal.

Tiro en la cabeza, heus ací el seu indubtable encert, mostra el mètode que segueix "una personal normal" per a viure sense remordiments.

EL RACONET DE PAU

Xela

LA UNIÓ EUROPEA VOL APROVAR UNA DIRECTIVA QUE AMPLIARÀ LA JORNADA LABORAL FINS A LES 65 HORES SETMANALS ON PUC DEMANAR LA PRÒRROGA INDEFINIDA DE L'ESCOLARITZACIÓ?

ENXARXATS

Joan Cortés

GREC. Resolució de conflictes

<http://www.grecmail.cat/ca/recursos/didactics.html>

Vivim al cor d'una societat que ha sublimat la violència per convertir-la en agressivitat comercial, competitivitat professional. L'Estat mateix exerceix la violència de forma subtil. Es tracta d'una violència ideològica, cultural. Després vénen els antidòs parcials, fragmentats.

Eines de llengua

<http://www.einesdellengua.org/>

Es tracta d'una pàgina amb tota mena de recursos per a usar-los dia a dia en la normalització del valencià, siga quin siga l'àmbit de treball on estem. El recull és immens i es pot consultar en la xarxa, però abans t'has de familiaritzar amb cada recurs per fer-lo servir a la mida de les pròpies necessitats.

Rebelión per Noam Chomsky

<http://www.rebelion.org/seccion.php?id=20>

Noam Chomsky és un referent, no sols un referent intel·lectual sinó polític. Per a generacions de nord-americans i nord-americanes ha representat la ment lúcida davant les pràctiques imperialistes dels EUA, dins i fora de les seues fronteres. Ací teniu un recull d'articles molt aclamats.

Cinescola: 'Cidade de Deus'

<http://www.cinescola.info/cine23.html>

Ací trobareu un bon exemple de com una pel·lícula pot transformar-se en un bon material didàctic a l'aula. Narra la vida quotidiana d'uns adolescents en un dels suburbis de Rio de Janeiro que són arrossegats pel remolí de la marginalitat i la depauperació més extrema.

NATURA VALENCIANA

De codonys i codonyat

Joan V. Pérez Albero

El codonyer (*Cydonia oblonga*) és un arbre frutífer de la família de les rosàcies, autòcton de l'Europa meridional i dels països riberecs de la mar Càspia. Els grecs utilitzaven una varietat de codonys procedents de la ciutat de Cydon (Creta), d'ací el seu nom científic. La mitologia consagrà el codonyer a la deessa Afrodita, és per això que el codony simbolitza l'amor: els novençans havien de menjar-ne un abans d'entrar a l'habitació nupcial.

L'època de recol·lecció dels primers codonys comença al final del setembre i s'estén fins a ben entrat l'hivern. És, doncs, un fruit característic de la tardor que no sol menjar-se fresc pel seu sabor aspre i àcid. Se'l sol preparar en forma de confitura: el codonyat. Un àpat excel·lent per a preparar-nos a rebre les inclemències de l'hivern pel seu contingut calòric, gens apte per aquelles persones que no vulguen engreixar-se.

Del seu contingut nutritiu destaca l'abundància de potassi, mineral necessari per la generació i transmissió de l'impuls nerviós i l'activitat muscular, fibres, tanins i àcid màlic, que li confereix propietats desinfectants i d'afavorir l'eliminació de l'àcid úric.

Si us abelleix preparar un bon codonyat, ací teniu la recepta de com el preparen a la Vila Joiosa (Marina Baixa), gentilesa del meu bon amic Dani Climent. "Partiu els codonys a trossos per treure'ls el cor i els mugrons. Poseu-los a bullir amb una mica d'aigua per reblanir-los i així poder pelar-los millor. Els codonys pelats, una vegada pesats, es mesclen amb sucre en relació aproximada de sis parts de codony per cinc de sucre. Passeu el conjunt per una batidora i poseu a bullir la mescla sense afegir-hi aigua, tot remenant-la sense parar durant aproximadament una hora. Depositeu el producte resultant, el codonyat, en els recipients que haureu preparat a l'efecte, deixeu que es gele i...". A tastar-lo toquen! Bon profit!

EL LLIBRE DEL MES

Un regal

Charo Bielsa Rodríguez

Bianca Pitzorno, *Escúchame el corazón*, Sabina, Madrid 2008. 350 pàg

Escúchame el corazón és el que Prisca, la xiqueta protagonista, li diu a les seues amigues quan sent una intensa emoció que accelera el seu batec. Les paraules de Prisca són un regal de saviesa. Mamà, mira'm és una frase que moltes coneixem i que ens evidencia la necessitat que cada criatura té que sa mare li done sentit de realitat. Escúchame el corazón és un salt en el creixement, perquè és la petició de qui s'ha escoltat i, reconeixent el seu sentir, vol compartir-lo.

La novel·la de Bianca Pitzorno, ambientada en la Itàlia dels anys 50, narra les vivències de Prisca i les seues amigues al llarg d'un curs escolar. El seu món està ple de desitjos, ocurrencies genials i pors infantils, però també de complicades decisions que ens acompanyen fins a la vida adulta: què fem amb el poder: ens hi dobleguem, el combatem, el defugim, l'ignorem? El seu món ens posa davant, també als majors, un espill on poder reflectir-nos. En la classe de la protagonista, les dues

úniques xiquetes pobres són expulsades i condemnades a no obtenir cap títol. Però, quins són i com són les xiquetes i els xiquets "pobres" d'avui? Com els tractem? Quines etiquetes i camins inventem per a ells? Ens quedem sense conèixer el relat en primera persona de les companyes pobres de Prisca, però el de les nostres xiquetes i xiquets d'avui sí que el tenim a l'abast.

El món de Prisca és una aventura perquè ella el mira i l'hi deixa entrar dins. Aquest món és tan gran que la desborda, i la seua reacció li sembla insuficient; per això, se li desperta el desig de l'escriptura. Escrivint aconsegueix transformar la seua fúria en felicitat, perquè amb les seues històries domina pors i fa justícia poètica. Prisca inventa contes divertits de cementeris i esquelets, de culleres màgiques i venjatives i de famílies que pateixen l'excés de neteja. Amb els seus relats, l'escriptura torna finalment al món i fa món.

ESCRIT AHIR

La lamentable història del Centre de Cultura Valenciana

Ferran Pastor Belda

Aquestes cròniques de la postguerra quedarien coixes sense alguns apunts del Centre de Cultura Valenciana, rebatejat el 1978 Acadèmia de Cultura Valenciana. La institució naix el 1915 patrocinada per la Diputació de València i l'Ajuntament del Cap i Casal. Pel que fa a la unitat de la llengua manté des del principi una postura culta. El 1932 signa les normes de Castelló i el 1936 publica *Qüestions de llenguatge*, de Carles Salvador. El mateix Salvador estava al capdavant de la secció de llengua i literatura del CCV fins que va morir. Xavier Casp, successor seu en el càrrec i director del CCV des de 1990, havia publicat en català a Barcelona, Palma i València. El 1974 el Centre es va adherir a l'homenatge a Sanchis Guarner amb motiu de la concessió del Premi d'Honor de les Lletres Catalanes. Naturalment, els articles en català dels *Annales del Centro de Cultura Valenciana* es publicaven en l'ortografia unitària. També era habitual la relació orgànica dels membres del centre amb institucions de la llengua catalana. José Martínez Aloy, pertanyia a l'Acadèmia de la Llengua Catalana, així com Lluís Cebrian Mezquita. Josep Sanchis Sivera, director de 1927 a 1936, pertanyia a l'Institut d'Estudis Catalans. Teodor Llorente Falcó, director de 1939 a 1941, fou corresponent de l'Acadèmia de la Llengua Catalana. Moltes de les incorporacions de postguerra també seguiren aquesta tradició cultural: Manuel Sanchis Guarner, Jaume Bru i Vidal, Felip Mateu i Llopis o Vicent Badia i Marín.

Un dia, alguns integrants del centre van decidir impulsar una nova ortografia per al valencià, que era per a ells "una llengua diferent del català". ¿Per què van provocar aquest viratge? El 16 de juny de 1974, el notari Vicente Luis Simó Santonja —actual president de l'Acadèmia de Cultura Valenciana— començava, a la seu de Lo Rat Penat, una conferència sobre Blasco Ibáñez: "Sent un autèntic temor d'encontrar-me ací, en aquesta càtedra lingüística, sense més equipatge que la meua valenciania i la dolenta dicció vernàcula que vaig aprendre, fa molts d'anys, del meu avi Joan, el de l'*Uxola*, llaurador de secà, un pobre llaurador en terres alcoianes". Any i mig més tard, el 13 de novembre de 1975, el mateix Simó Santonja pronunciava —en castellà, llengua que sí que dominava— una altra conferència de títol eloqüent: *¿Valenciano o catalán?* Aquella intervenció qüestionava tota la romanística internacional i els ensenyaments de les facultats de Filologia. Amb episodis com aquest va finir la història culta del centre.

ESCRIT AVUI

Darrere la pantalla. Una visita guiada a la televisió

Aula Mèdia. Barcelona 2008. DVD

Audiovisual que conté una visita guiada a l'interior d'una televisió local. Conté propostes susceptibles d'incorporar a l'aula (de primària fins a batxillerat) i està concebut amb una remarcable orientació didàctica. Disponible a: www.aulamedia.org/tvaula

Los institutos para obreros. Un hermoso sueño republicano

Cristina Escrivá Moscardó
L'Eixam. València 2008. 312 pàg.

Els instituts per a obrers, creats pel govern de la II República, pretenien formar els millors estudiants, obreres i obrers antifeixistes, perquè contribuïren a la reconstrucció democràtica del país. L'obra recupera aquesta insòlita experiència pedagògica.

La sisena hora a primària. Més enllà d'un canvi a l'horari escolar

Joan Teixidó Saballs
Graó. Barcelona 2008. 190 pàg.

A més d'enumerar els primers resultats de l'aplicació de la sisena hora, un canvi estructural que afecta l'escola de Catalunya, l'autor assenyalava alguns aspectes millorables. Es plantejaven orientacions i iniciatives orientades a optimitzar l'educació.

Les cares de la integració

Francesc Gisbert
Bullent. Picanya 2007. 69 pàg.

Llibret senzill, amb què l'autor intenta fer reflexionar a joves i adults sobre la immigració, el racisme, la globalització i la convivència entre cultures. Francesc Gisbert acumula una llarga sèrie de premis literaris, sobretot de narrativa per a joves.

El planeta i tu. Idees pràctiques per a cuidar el medi ambient

Maria Josep Picó
Bromera. Alzira 2008. 143 pàg.

Amb la pretensió de fer comprendre que el futur del planeta és a les nostres mans, aquest llibre constitueix una guia completa d'idees per a protegir el medi ambient a casa, a classe o a l'hora de comprar. Mª Josep Picó va dirigir la revista *Nat*.

Els afusellaments al País Valencià (1938-1956)

Vicent Gabarda Cebellán
Universitat de València 2007. 453 pàg.

Per a restituir la memòria col·lectiva, aquesta recerca de les defuncions dels registres civils ha permès identificar —per nom, edat, professió, estat civil i procedència— les víctimes de la repressió franquista que reposen als cementeris valencians.

¿Es posible la sostenibilidad? Reflexiones sobre el medio ambiente

Federico Velázquez de Castro
Popular. Madrid 2008. 190 pàg.

A la pregunta del títol, l'autor respon que encara tenim temps: bona part dels problemes ambientals són solucionables, però cal actuar immediatament de manera individual i col·lectiva. Recomanat per a expresidents de govern desmemoriats.

¡Tú sí que vales! Historias cortas de niños y niñas

Montserrat Espert, M. Carme Boqué
Graó. Barcelona 2008. 227 pàg.

Recull amb 61 històries commovedores sobre els valors humans des de l'òptica infantil. La paciència, la intimitat, la generositat, la discreció, el perdó, la curiositat, la indignació, la gratitud o l'esperança, s'hi aborden en una molt acurada edició.

El franquismo y la transición en España

Damián A. González Madrid
La Catarata. Madrid 2008. 274 pàg.

Obra col·lectiva d'una dotzena d'especialistes que furguen alguns dels mites, estereotips i oblidats de la transició a la democràcia, amb la intenció de contribuir a forjar una memòria col·lectiva d'aquest passat recent, més complexa, plural i integradora.

